

פְּרֻשֶׁת : אָמֵר

הַפְּטָרָה: וְהַפְתָּנִים הַלּוּיִם (יְחֻזְקָא מֵד')

פְּסוּז שְׁנֵי

מוֹנִים כ"ט לְמַטְמוֹנִים אַבוֹת פֶּרֶק ד'

חִפְיָה	כְּנֵי בְּרַק יְרוּשָׁלַיִם	
18:57	18:46	19:02 : הַדְּלָקַת נְרוֹת שַׁבָּת
20:04	20:01	צֵאת הַשַּׁבָּת :
20:36	ר"ת:	19:23:30 : שְׂקִיעַת הַחֶמֶה

שְׁמוֹנֶת פְּסוּקֵיהֶ: 124

שְׂכַל הַמְשָׁלִים פְּרָשׁוֹתָיו עִם הַצְּבוּר מְאָרְכֵינוּ לֹא יִמְיוּ וּשְׁנוֹתָיו (בְּרַכּוֹת ח')

הוֹצֵז קָטָן הַפְּמוֹת וְרַב הָאִיכוֹת לְחֹזֵק לְצוּחֵיהֶם שֶׁל אַחֵינוּ צְנִי וְשָׂרְחָל קְדוּשִׁים לְאַצִּיחֵם שְׂצֻשְׁמִים

- הַכְּנוֹת נִצְרָכוֹת לְשַׁבַּת קוֹדֶשׁ. (סְדֵרָה 62)**
הַרוּעָה הַנְּאֻמָּן שֶׁל הַשְּׁבוּעֵי הַחֲמִישִׁי אַהֲרוֹן הַכֹּהֵן ע"ה/ הַלּוּלָא דְרַשְׁבִּי ע"י הַקְּדוּשָׁה שְׁתַּן הַשִּׁי"ת לְיוֹם הַשַּׁבָּת נִתֵּן כַּח לְיִשְׂרָאֵל לְהַכְנִים קְדוּשָׁה לְזִמְנִים וּמוֹעֲדִים
- מַעֲלַת תַּפְּלַת וְתִיקוּן (סְדֵרָה 48)**
אוּי... שְׁלֵא לְהַפְסִיד הַנְּשֻׁמָּה הַיְתֵדָה
- מַעֲלַת לְמוֹד הַזּוֹהֵר (סְדֵרָה 53)**
יוֹם הַדִּין הָעֵלְיוֹן, שְׁמַבְקֵשׁ הַמֶּלֶךְ אֶת פְּקֻדוֹנוּ...
- סוּד הַכֶּתֶר וְתַקּוּנוֹ ב'**
הַכְּנָה לְלִמּוּד בְּשַׁבּוּעֵי הַשָּׁשִׁי וְלִיל חַג הַשְּׁבוּעוֹת
- פְּלֵאֵי הַבוּרָא מִבְּשָׂרֵי אַחֲזָה אֱלוֹהֵי (סְדֵרָה 27)**
רַחֲמָנָא לְבָא בְּעֵי - לְהִיֹּת אֲנִכִּי ה' קְבוּעַ בְּלֵב וְקִמָּא תְּמִיד לֹא יוֹזֵר רַגַע אַחַד
- תּוֹפִינִים לְשַׁבַּת קוֹדֶשׁ**
מַהֲיֵךְן שׁוֹאֲבִים הַכְּהֵנִים אֶת קַדְשָׁתָם ?
- פֶּסַח סְפִירַת הָעֵמֶר וְחַג הַשְּׁבוּעוֹת**
מַעֲט נִיצוּצוֹת וְגִרְגִימִים בְּעֻבּוֹדַת הַשָּׁם - ד'
- לְקַחֵי הַפְּרֻשָׁה לְשַׁבַּת**
עֲצוֹת וְהַנְּהוּגוֹת מִחֲז"ל הַקְּדוּשִׁים
הַיְוֵדִי יִקְרַ, בֵּן שֶׁל מֶלֶךְ - אֵל תַּפְּגֵם בְּפָנֵימִיּוֹת שְׁלֶךְ
- פְּלִפְלִין מִפְּלִפְלִין - (סְדֵרָה 23)**
לְמִי שִׁיכַת מְצוֹת סְפִירַת הָעֵמֶר בְּצְבוּר ?
- הַכְּנָה לְקִרְאֵת חַג שְׁבוּעוֹת הַבַּעַל"ט ב'**
הַמְּדַרְיָה הַמְּקַצֵּר
- "יֵהָב לִיָּהּ יְדֵיהָ, וְאוֹקְמִיָּה"**
לֵב בּוֹעֵר וְכַסּוּפִים לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ
מִהַאֲדָמוֹר מִקְאֲמָרְנָא זְצִ"ל
- אֵשׁ לְהַבֵּת שְׁלֵהֶבֶת יו' מִקְבֵּץ חֲדוּשִׁים**
- מִזְה־אֶהְבֵּתִי תוֹרַתְךָ - פֶּסַח שְׁנֵי - הַהַכְּנָה הַיְתֵדָה טוֹבָה לְקַבֵּלַת הַתּוֹרָה**
אִיזָה קְדוּשָׁה הַצָּרֶף מִשֵּׁת רַבְנֵי ע"ה לְהַכְנִים לְכַתְּנֵי ? / שְׁבַחֵי תְּרַשְׁבִּי וְהַלְמוּד לְכַבּוּדוֹ

הַרוּעָה הַנְּאֻמָּן שֶׁל הַשְּׁבוּעֵי הַחֲמִישִׁי אַהֲרוֹן הַכֹּהֵן ע"ה/ הַלּוּלָא דְרַשְׁבִּי ע"י הַקְּדוּשָׁה שְׁתַּן הַשִּׁי"ת לְיוֹם הַשַּׁבָּת נִתֵּן כַּח לְיִשְׂרָאֵל לְהַכְנִים קְדוּשָׁה לְזִמְנִים וּמוֹעֲדִים (סְדֵרָה 62)

אחי ורעי קוראים יקרים... לפניכם מהדורה מיוחדת לכבוד פסח שני שיחול ביום ששי ולכבוד הרשב"י ל"ג בעומר שיחול ביום שלישי בשבוע הבא ובכן הכל פלוי וזכונות, פמה שהאלס מכין את עלמנו לקראת מסן פורכה ובהמשך להכנה שהתחלנו שצבוע שבער הרועה הנאמן של השבוע אהרון הכהן ע"ה. וזכרו, שחז"ל סללו לנו מסלה זו של טהרה העולה בית אל שנסללה אז, ובכל שנה ושנה פשמגיעים אותם הימים חוזר ונפתח השער הזה, והדרך פתוחה לכל הרוצה לזכות, שיבוא ויזכה בכל שבע מדות הספירה. [שמעטס? השער פתוח... יש סעפאל לשמיא מיוחדת להצבוע במלכו של אהרון הכהן ע"ה, הגש דבר נפלא שפא? ראו פמה אהבה ה' יחצרו משפיע עלינו. מי שחכם יגאל את הזמנים הללו לעלות צירחת שמים ותקון המלות, חשיריהם יתאלל]. ראינו בשבוע שצבר את מדותיו הנעלות של משה רבנו ע"ה, והשבוע [החמישי שבו נמשך החסד החמישי שהוא אור] פלו צבחינת אהרון הכהן שמהו הוד, וצבועי אבא ציוס שלשיו שחל בו הפולט הרשע"י הקדוש צליוק צבחינת הוד דהוד, והשקר... שמהן הכהן ע"ה אהב שלום ורוץ שלום אהב את הגלויות ומקרבן לפורה והלשע"י הקדוש פמיר מתפשט וכות ישרחל קדושים ומפפש איפה אפשר לעזר והיכן נסן לתקון ורואים צמרון שמהו שזין פלגומה צבוס פמוס וזה כל אחד מרגיש בלבנו ונשמנו את שמתת הרשע"י שאוהב את פלס ומעפיר לצורח עולם על צניו. וגם מצחינה הזו רואים שהרשע"י התעלה על עלמנו ועל כל דורו ולמד מההרן הכהן עליו השלום והגיע לרעה שהוא הוד שמהו לכבוד מלך מלכי המלכים. לכן הצבוע יש לנו להשתלל להצבוע צמדותיו של אהרון הכהן וגם של הרשע"י הקדוש שגם מלאך המות לא העז להתוכח איתו. נפלא וממתן יצחקו. ובהכנה לשבוע הצבוע פלשיות צביר צחוקיו והשאישי שבו נמשך החסד השאישי שהוא יסוד | נשפול להצבוע צמדותיו של יוסף הצדיק שמהו יסוד. מדותיו של יוסף הצדיק והשקחה צבוחה צבועי הצב אר"ה| שנתעלה ונתקדש צבועות אות צבית קלש עד למעלה העליונה שאין גבוהה ממנה. עוד מזה זו נקראת יסוד לפי שהא יסוד עולם יותר משאר המלות והלמלא חטאו דור המצול צחטא זה של השקחה, לא היו יעקקרים מן העולם. לפלו מלאו חמסן ושקר חטאים וכל השומר צבית קלש מוקים עולם ומלאו. עזר בכ' זו כ' קודם פ' המועדות ששת ימים תעשה מלאכה וביום השביעי שבת וגו' ובפירש"י מה ענין שבת אצל מועדות ללמדך שכל המהלל וכו' וכל המקיים את המועדות וכו' כאלו קיים את כל השבתות, אף שבודאי אם לא שמר השבתות לא יועיל שמירת המועדות למה שהחילל שבתות, רק הפיו שאף ששבתות שבת בסקילה ומועדות בלאו מ"מ יש קדושה בשמירת המועדות, כמו בשמירת שבתות, ושבת הוא תחלה למקראי קודש שהוזכר שבת אחר הכ' אלה מועדי ה' מקראי קודש ואחר כך נחשבו המועדות. וקדושת שבת קביעה מצד השי"ת מבריאת עולם אף שלא היה אז שומרי שבת, ואדרבה ב"נ צמטו יום ולילה לא ישבותו ובי"ט ששבת ח"מ (סנהדרין נח): עד שבאו האבות ושמרו את השבת עד שלא נתנה, ואחר כך נתן מתנה זו לישראל

(כמ"ש ביצה מז). מתנה טובה וכו' ושבת שמה, אבל קדושת המועדות התחיל על ידי ישראל, פסח ביציאת מצרים. ושבועות במתן תורה, ויום הכפורים על ידי שחטאו בעגל ונמחל להם ביום הכפורים, ואחר כך סוכות וזמן שמחה על ידי זה כמשינו ולקחתם וגו' ושמחתם וגו' ואיתא (במד"ש רבה פ"ל) מאן דנסיב באיין בידי' אנו ידעין דהוא נצוחיא וכן הסוכה ע"ש כי בסוכות הושבתו את בני ישראל וגו', ובזוהר הקדוש (פ' זו קנ"א) מאן דאיהו משרשא וגזעא דישראל ישבו בסוכות, וגם ר"ה נאמר בו כי חוק לישראל הוא משפט וגו' אף שכל באי עולם עוברין לפניו כבני מרון (כמ"ש ר"ה מז). מ"מ נאמר משפט לאלקי יעקב, דאחר שהכנים השי"ת קדושה לישראל הוא משפט וגו' אי ה' מקדשכם או בכחם להכנים קדושה למועדות, ומ"מ גם השבת נכלל במקרא קודש שצריך לישראל להכנים קדושה ביום השבת כמ"ש (בפסיקתא ובמד"ד פ"י) במה מקדשו במאכל ובמשתה וכו' וכש"נ לעשות מ"מ השבת שצריך להכנים קדושה לשבת, והיינו בדברות שניות אחר הקלוקל כ' וזכרת כי עבד היית בא"מ וגו' ע"כ צורך היא לעשות את השבת, שאחר החטא צריך להכנים קדושה לשבת גם מצד ישרא שברכתו מכל פי ב"ר החמה רב"עם ושבת כולל כל קדושת המועדות וכמ"ש בברכתו מכל הימים וקדושתו מכל הזמנים, בברכתו מכל הימים דכל יום יש בו ברכה מיוחדת וכדאיתא (ברכות מ.) ברוך ה' יום כל יום ויום תן לו מעין ברכותיו. מכלל דבכל יום יש ברכה מיוחדת לאותו יום, ושבת כולל מכלם כמ"ש (בזח"ב פח א) כל ברכאן וכו' ביומא שביעאה תליון, וכן איתא בזוהר הקדוש (פ' זו צד ב) כ' כי ששת ימים ולא כ' בששת והיינו שהשי"ת עשה ו' הימים היינו ו' המדות וכל א' יש בו קדושה מיוחדת. ושבת שהוא נגד מדה ז' ואיתא (כס' בההיר) אבן מאסו הבונים, שמאסו אברהם ויצחק שצבנו העולם היתה לראש פינה. שכל א' מהאבות בהר במדה שלו ודוד המלך ע"ה בהר במדת מלכות והיתה לראש פינה שכלול בה קדושת כלם, כ"ע איהו כתר מלכות: וקדשתו מכל הזמנים. עפ"מ"ש בזוהר הקדוש פ' זו (דף צ"ד ע"ב) למלכא דהודא ליה פרא יודאי, חביבא דנפשיה, יהב ליה שושבינא לנמרא ליה, וקאתחברא בהו כו' קרי למועדים שושבינן ליום השבת, השי"ת בסעודת ליש קריבו שושבינן וכו' והענין כמ"ש דכל יום כלול קדושה מיוחדת מקדושת הזמנים, ושמתתי מרבינו הק' וצוק"ל דפסח ושבועות הם כנגד יום א' ויום ד'. ר"ה ויום הכפורים נגד ב' וה'. סוכות ושמיני עצרת נגד יום ג' ויום ו'. ולא פירש הטעם. ואנו רגילין לומר דיום הכפורים נגד קדושת השבת רק דישראל מקדשו ל', אך זה שייך כשהושבין הימים מהמועדות דאו נחשב חז"ק לשני ימים א' ו' דפסח. ואז יש ו' ימים במועדים ויום הכפורים נגד יום השבת. וכשהושבין המועדים, הן פסח א' דרק שמיני עצרת הוא רגל בפ"ע ואז ו' מועדים עם יום הכפורים. והשב פסח נגד יום א' שפסח נגד אברהם אבינו ע"ה ולו נאמר גלות מצרים ואחר כך יצאו ברכוש גדול, והוא נגד מדת

הכרי תורה לסעודה ישינה נגד אברהם יצחקי להגיד מדינת על הגנים יאמר בקול הם יבשמה הז היא סעודת דעת יקא קדישא

וכן כ' כי חק לישראל וגו' ודרשו מזה (ביצה טז.) שכל מזונותיו של אדם קצובין מר"ה ושבת גם כן איתא בוזהר הקדוש (ח"ב פה א) משום דההוא יומא וכו' וכל חד הויב מזונא לתתא כל חד ביומי' מההוא ברכה דמתברכאן ביומא שביעאה כו' ויום הכפורים שהוא יום מחילה ובשבת כ' שומר שבת מחללו ונדרש בנמרא (שבת קיח:) מחול לו אפילו עועזי כדור אנוש מוחלין לו, ובו ניתן לוחות האחרונות שכולליו תורה שבעל פה, ושבת מ' מלכות פה תורה שבעל פה קרינן לה, ואיתא בוזהר הקדוש (ח"א מז ב) ביום השביעי דא תורה שבעל פה, ושמיני עצרת שהוא נגד מ' יסוד, ושבת ברוא דברית כמ"ש בוזהר הקדוש(ח"א נו א) שהוא מדרת יסוד יוסף וזה וקדשתו מכל הזמנים שיום השבת כולל קדושת כל הזמנים. ועל ידי הקדושה שנתן השי"ת ליום השבת שכולל קדושת כל המועדים מזה היה כח לישראל להכניס קדושה לימנים ומועדים, וזהו שהזכיר הכ' קדושת השבת קודם קדושת המועדים והוא תחלה למקראי קודש זכר ליציאת מצרים שאז זכו ישראל לקדושה ומה מכניסין קדושה למועדות כמ"ש במדרש (שמות רבה פמ"ו) כלי חול בשמתמלא מן הקודש מתקדשת עאכ"ו ישראל שהם קדושים ומקדשים את החודש וכו', וזה היה ביציאת מצרים שנצטוו ישראל החודש הזה לכם, לקדש את הר"ח והמועדות, וז"ש בוזהר הקדוש שושבינן לנטרא ל"י ולאתחברא בהו, דשבת בת מתעטרא באבהן כמ"ש (זח"ב ר"ד א') קדושת ג' אבות, וכן מדרת יוסף כמו שחשב בוזהר הקדוש (ח"ג בתוס' ס"ס ח') מוסף יום השבת נגד יוסף ונצח והוד שהם תורה שבכתב ותורה שבעל פה ושניהם בשבת כאמור, והוה לאתחברא בהו ולנטרא ל"י שהוא לשמור קדושת השבת שלא יתקלקל ח"ו. והוה קריבו שושבינן הם קדושת המועדים שהו' אשפזיון מרכבה להם, עבידו תיקונין שכל א' יכניס קדושתו ליום השבת, לאפשא זינין דשבת נקרא מקרא קודש ואיתא במדרש (במדרש רבה פ"י) במה אתה מקדשו במאכל ובמשתה וכו' והוה לאפשא זינין הרבה מינים כמ"ש בסה"ק כדי להשלים ק' ברכות כמ"ש (מנחות מג:) ונדר' דצריך ז' מיני מאכל והוה לאפשא זינין ונונין עם רחשין פ"י דגים גדולים וקמנים, והענין הוא עדמ"ש (שבת שם) במה מעננו כו' ודגים גדולים ומי שאין סיפק בידו דבר מועט אר"פ כסא דהרסנא שהוא דגים קמנים, והוא כמו שאמרנו שעיקר עונג שבת בדגים משום שאין בהם שום איסור חלב וג"ה ובעופות יש עכ"פ איסור דם ונבילה מה שאין בן בדגים, מכלל דבדגים אין בהם ערבוב מו"ר שלכל בהמה והיו ועופות האכילה הוה מעה"ד מו"ר (כמ"ש דב"ר פ"יט) ולדגים לא נאמר שהאכילה שהיו או בניע (כמשנת' במ"א) והזכיר דגים גדולים וקמנים עפ"מ"ש האר"י הק' כמ"ש בנמרא (שבת קא:) ואר"י לא בעניותיו כו' ולא בעתרותיו אכלי ירקא שהפ"י כשהי' עני בדעת וכן כשנעשה עשיר בדעת שאז היה יכול להוציא הנ"ק אף מבשר, וכן מי הוא עשיר מעננו בדגים גדולים שיכול להוציא הנ"ק מהם. וכשהוא עני בדעת שא"י להוציא הניצוצות קדושה מדגים גדולים עושה דבר מועט לכבוד שבת שהוא דגים קמנים והוה ונונין עם רחשין: פרי צדיק אמור ו' [מלקט מנחת יצחק]

חסד כמשי"ג חסד לאברהם, וביום א' נברא האור הראשון ואיתא (כ"ד פ"ב) יהי אור זה אברהם (ובתיקוף ת' ל"ו יהי אור דא פסח). שבועות נגד יום ד' שהוא מדרת נצח שמשח רבינו ע"ה מרכבה לה, ואז זמן מתן תורתנו שהורידה מן השמים, וביום ד' נתלו המאורות ועיקר האור היא התורה כמשי"ג תורה אור. ואיתא (כ"ד פ"ג) ה"פ אורה וכו' נגד ה' חומשי תורה. ר"ה נגד יום ב' עפ"מ"ש בתיקוף (ת' מ"א) יום תנינא כו' איהו ר"ה כו' והוא יום הדין נגד מדרת גבורה נגד יצחק אבינו ע"ה. ויום הכפורים נגד יום ה' שהיא גם כן יום הדין כמ"ש (שבת קכט:) בשני ובחמישי שב"ד של מעלה ושל מטה שוין, וניתן לאהרן לכפר על בני ישראל אחת בשנה, שהוא מרכבה למדת הוד, דאהרן שושבינא ממרניתא וכמ"ש (בזח"ג נ"ג סע"ב) וע"ד הוא קאים לדכאה לכל אינון דעאלין לבי מטרניתא והוא שורש תורה שבעל פה כמשי"ג והוא יהיה לך לפה ונאמר ותורה יבקשו מפיהו והתורה שבעל פה בא לתקן הרב כעס כמ"ש בנמרא (נדרים כב:) אלמלא חטאו ישראל לא ניתן להם אלא ה' חומשי תורה כו' שנאמר 'כי קרב חקמה הב' קע"ס', וז"ש וע"ד הוא קאים לדכאה, ויום הכפורים ניתן בו לוחות אחרונות (כמ"ש תענית ל:) ואיתא במדרש (שמות רבה פמ"ו) אל תצטער שבלוחות הראשונות לא היו אלא עשרת הדברות לבד ובלוחות אחרונות אני נותן לך שיהא בהם מדרש הלכות ואגדות הה"ד ויגד לך וגו' כי כפלים לתושי' והוא ניתן להם אז לתקן הרב כעס, ולכן נחשב יום הכפורים נגד יום ה' ומדרת הוד שאהרן הכהן מרכבה לה, סוכות נחשב נגד יום ג' מדרת ת"ת שיעקב אבינו ע"ה מרכבה למדה זו כמ"ש בוזהר הקדוש (פ' זו קג א') מאן דאיהו משורשא וגועא קדישא דישאל ישבו בסכות כו' ויעקב נקרא שרשא וגועא קדישא דישאל, ואף שגם אברהם ויצחק נקראו בשם ישראל (כמ"ש ב"ר ר"פ תולדות) היינו אחר שנוולד יעקב ונקרא ישראל שאז נתברר כי ביצחק יקרא לך זרע ולא כל יצחק (כמ"ש נדרים לא.) דישמעאל ועשו לא נקראו זרעם או גם הם נקראו בשם ישראל אבל לא קודם, ולכן סוכות נגד יעקב אבינו ע"ה מדרת ת"ת שהוא ג' ג', ושמיני עצרת נגד יום ו' ומדרת יסוד שהוא כנגד יוסף הצדיק והוא תשלומין דראשין ואיתא בוזהר הקדוש (ח"ג י"ב ב') והאמת והשלום אהבו דאמת ושלום קשור דא בדא. והוא מ' יעקב ויוסף, ומ"מ היא רגל בפ"ע (כמ"ש ר"ה ד:) והוא קליטת קדושת חג הסוכות כמ"ש האר"י הק' וצ"ל שעצרת הוא קליטה, ויום השבת כלול מקדושת כל המועדות, ופסח זמן חרותנו ושבת איתא בנמרא (שבת קיח:) אלמלא משמרין ישראל ב' שבתות מיד ננאלין. ובירושלמי (פ"א דתענית) איתא שבת א' ונדרש ממש"ג בשובה ונחת תושעון וכ"כ במדרשים (שמות רבה פכ"ה ותהלים צה) וזוהר הקדוש (זה"ר ד' לו.) ותיקוף ת' כא) והכל אחד דשתי שבתות היינו גם כן שיהיה שבת א' כהלכתו (כמשי"ג כ"פ). וכן שבועות זמן מתן תורתנו ודכו"ע בשבת נתנה תורה (כמ"ש שבת פו.) וסוכות ושמיני עצרת זמן שמחתנו ואיתא (בספרי בהעלותך) וביום שמחתכם אלו השבתות שנקראו שמחתכם כמו שנאמר ישמחו במלכותך וכו' ור"ה נקרא יום הזכרון וכאן כ' וביום שמחתכם שנדרש על שבתות וסיום הפרשה והיה לכם ליזכרון,

מעלת תפלת ותיקין וסדרה (48) – איי... שלא להפסיד הנשמה היתרה

גם כן הו' חתמין! מובא בספדה"ק שבזכות המדה של אע"ה מדרת החסד שישאל יתחזקו במדה הזאת לפני ביאת המשיח, תהיה הגאולה. וכן נובל להמליץ גם כן הו' חתמין, שבזכות תפלת שחרית כתיקונה עם הנץ החמה שהיא תפלה שתיקנה אברהם אבינו ע"ה, בזה נזכה במהרה לקץ הגלות ולביאת משיח צדקינו יוכשיתיקיים מקרא שכתוב ועמך כולם צדיקים יהיו כל ישראל כותיקין ולא יהיו לעולם ניווקין" (לשנו של הרמב"ן במלחמות ריש מס' ברכות) בב"א. קונטרס ההשכמה לרבינו שלום לופס וצ"ל [מלקט מנחת יצחק]

יותר טוב להתפלל ברנע הנץ החמה כוותיקין ביחידות לבדו בלא מנין, ממה שיתפלל בצבור שאינם מדקדקין לקרות את שמע ולהתפלל בשעה וברנע ההיא. בספר מזכר הרבים היא פ"ש וז"ל: נמצא לפי"ז שמי שמתפלל כוותיקין, הנשמה שרויה בתוכו כל היום. ובשבת יש לו הנשמה היתירה דבחינת היום, בכל היום, כמ"ש בשער הכוונות וכו' אבל מי שאינו מתפלל כוותיקין בשבת, נחסר לו הנשמה היתירה (איהו זמן) ושהשם ישמור) ובשו"ת נתיבות השלום עמוד קס"ח: דמטעם זמן ק"ש אין ני"מ בין שבת לחול.

מעלת למוד הזוהר (סדרה 52) – יום הדין העליון, שמיבקש המלך את פקדונו...

פקדונו. וחסדי האיש שמישיב למלך את פקדונו, כמו שפסוק לו פתוכו. חס אותו הפקדון הקטנה בטנפסי הגוף, מה יאמר לבעל הפקדון? זקף עיניו, וקמי למלאך המנות קאים קמיה, וסייפיה שליפא בידיה, קמסר בקמריין, בקוטמא דההוא בר נש. וזית לה לנפשא קשיו בכלא, כפרישו דילה מן גופא. ובר נש לא מית, עד דקמי לשכינתא, ומגו סגיאות תיאובתא דשכינתא, נפשא נפקתנדר פ"ח ע"ב) לקבלא לשכינתא. מריס עיניו, ורזאה את מלאך המנות עומד לפניו, וחרבו שלפיה צידו, קושך בקרסו צמלסר על אותו האיש. ואין לנפש קשי צלל פסקתה מן הגוף. וקדם לא מת עד שרזאה את השכינה, ומסוד גלל הסאקנה לשכינה, הנפש יוצאת לתכל את השכינה. בתר דנפקא, מאן איה נפשא דאתד בק ברוס"א ותתקבל ויקבל בגופא נפשא בגוהו) וקא אוקמוה להני מלי. בתר דנפקא נפשא מן גופא, ואשתאר גופא בלא רוחא, אסיר למשבק ליה בלא קבורתא

אדם להקבל המה ימיו בצל עובר: (תהלים פרק קמד פסוק ד) פרש"י ימיו כצל עובר – שלמה המלך אמר "ויעשם בצל (קה' ו יב) ולא פירש אם צל דקל או צל כותל שהם קבועים כבר פירש דוד אביו: בצל עובר – צלו של עוף פורח ושוב יום אחר לפני מיתתו, אמר רשב"י תא קווי, בשעתא דבר נש קאים למיתד להחיא עלמא, והוא כבי מרעיה, אתנין עליה ג' שלוחין, וקמי תפן, מה דלא יביל בר נש למחמי בד איהו בהאי עלמא. וקחיה יומא, יומא דדינא עלמא הוא, דמלקא בעי פקדונו דיליה. וקא הוה ההוא בר נש, דפקדוניה אתיב למלקא בקה דאתידיב ליה בגויה. אי הוה פקדונו אתמנף בטנפסי גופא, מה יומא למארי פקדונו. צל ראה, בשעה שצו חס עומד ללכת לאותו העולם והוא צבית חלוו, צאים עליו שלשה שלוחים, ורזאה קם מה שלל יכול לקאות חס שפסוק צעולם הנה. ואותו היום הוא יום הדין העליון, שמיבקש המלך את

דכתיב (דברים כ"א) תלין נבלתו על העץ כי קבר תקברנו ביום ההוא. בגין דמיתא דישתהי כ"ד שעות, דאינון יומם ולילה, בלא קבורתא, יהיב חלישותא בשיפו דרתיכא, ומעב עבדתא דקודשא בריך הוא מלקעבד, דאפשר דקודשא בריך הוא נור עליה, בגין למיתיה בגלגולא אחרא, מיד בהווא יומא דאתפטר, לאוטבא ליה, וכל זמנא דלא אתקבר נופא, נשמתא לאו עאלת קמי קודשא בריך הוא, ולא יכלא למתו בגופא אחרא, בגלגולא תניינא, דלא יתכין לנשמתא נופא אחרא, עד דיתקבר קדמא. ודא דמי לבר נש דמיתא אתתיה, לא אתתו ליה, למיסב אתתא אחרא, עד דקבור לקדמיתא, ובגין דא אמה אורייתא, לא תלין נבלתו על העץ אחר שאלה, מי הנפש שדבקת בה ותחבל (ויקבל צפון) אלוכה? והכי צלנו את הדברים האלה. אחר שאלה הנפש מן הגוף ונשאר הגוף בלי רוח, אסור להשאירו בלי הנורה, שפתיב (דברים כ"א) לא תלין נבלתו על העץ כי קבור תקברנו ביום ההוא. משום שמה שישפחה כ"ד שעות, שהם יומם ולילה, בלי הנורה, נטון חלשה צאיברי המרפדה, ומעב את מעשה הקלוש צדק הוא מלהעשור, שאפשר לזכר בגלגול אחר מיד צאותו יום שפטר להטיב לו, וכל זמן שלא נקצר הגוף, הנשמה לא נכנסת לפני הקלוש צדק הוא, ולא יכולה להיות צדק עד שיקבר הקלוש צדק הוא אזר עליו פני הראשון. וזה דומה לזה שמתא אשפו, לא ראו לו לשא אשה אחרת עד שקובר את הראשון, ומשום כך אמרה תורה, לא תלין נבלתו על העץ. דבר אחר, כד אהפך שא נשמתא מן נופא, ובעיא למיול לדהווא עלמא, לא תיעל לדהווא עלמא, עד דיתכין לה נופא אחרא מנורא, ולבתר יכלא למיעל. ומאלהו הנדע, דהו ליה תרין נופין, חד דביה אתתו לתתא לבני נשא, וחד דביה אתתו לעילא, בין מלאכין עלמין קדישין, וכל כמה דנופא לא אתקבר, צעירא הוא לנשמתא, ורוח מסאבא אודמן לשרייתא עליו, ולסאבא לדהווא נופא. דבר אחר – שפטר הנשמה מן הגוף ורואה ללכת לאותו העולם, לא תפנס לאותו העולם עד שנותנים לה גוף אחר מאור, ואחר כך יכולה להכנס. ומאלהו פלע, שהיו לו שני גופים, אחד שבו נראה למטה לבני אדם, ואחד שבו נראה למעלה בין מלאכים

עליונים קדושים, וכל עוד שהגוף לא נקצר, זהו לער לנשמה, ורוח טמאה מודמנת לשחות עליו ולטמא את אותו הגוף ובגין דהווא רוח מסאבא, אודמן, לא לבעי ליה לאיניש, למיבת ההוא נופא ליליא חד, בגין דרוח מסאבא אשתכת בליליא, ואשתמח בכל ארעא, לאשתכחא נופא בלא נפשא, לסאבא ליה, ואסתאב יתיר, ועל דא אחר לכתו ואמר, לנפש לא ישפא בעמיו, בגין דאינון קדישין לא ישרי עליוהו רוח מסאבא, ולא יסתאבונו (ויקרא כ"א) אמור אל הכהנים, רבי יצחק אמר, אמור אל הכהנים, בלחישו. כמה דכל עובדיהון דכהני בלחישו, כך אמירה דלהון בלחישו. אמור ואמרת: זמנא חד, ותרון זמנין, לאוקרא להו על קדושיהו, בגין דלא יסתאבונו. דמאן דמישמש באתר קדישא, בעיא דישתכת קדישא בכלא. לנפש לא ישפא, כמה דאוקימנא, דנופא בלא רוח, מסאבא הוא, וישארי עליה רוח מסאבא. דהא תיאובתא דרוחי מסאבא לבני נופיהון דישראל איהו, בגין דאתרק מנייהו רוחא קדישא, ובקנא דקודשא, אתיין לאתחברא. וכנהי דאינון קדישין, קדושתא על קדושתא, לא בעיין לאסתאבא כלל, בגין דכתיב (במדבר ו') כי נור אלהיו על ראשו. וכתיב כי שמן משחת אלהיו עליו אני יי. ומשום שאותה רוח הטמאה מודמנת, לא כרדי לאיש להליו את אותו הגוף לילה אחד, פי רוח טמאה נמנחת בלילה ומשפחה בכל הארץ למלא גוף בלי נפש למלא אותה, ונטמא יותר, ועל פן ההיור את הכהנים ואמר, לנפש לא ישפא בעמיו. משום שהם קדושים, לא תהיה עליהם רוח טמאה, ולא ישמאו. אמר אל הכהנים, רבי יצחק אמר, אמר אל הכהנים, בלחש. כמו שכל מעשי הכהנים בלחש, כך אמירקם בלחש. אמר ואמרת – פעם אחת ופעמים, לזהיר אותם על תקשטם פני שלא ישמאו. שמי שמשמש באתר קדוש, כריד שפמלא קדוש כלל. לנפש לא ישפא, כמו שצארכו. שגוף בלי רוח טמא הוא, וזורה עלו רוח טמאה, שהכי תשוקתם של הכחות הטמאות היא אל גופות ויכלאל, מפני שהתרוקנה מהם רוח הקלוש, ועם כלי של קדש הם צאים להתחבר. והכהנים, שהם קדושים תקשה על תקשה, לא לריבים כלל להטמא, פי פתוב פי נזר אלהיו על ראשו. וכחוב פי שמן משחת אלהיו עליו אני ה'. וזר פרשת אמר דף פ"ח ע"א [מלקט מנחת יצחק]

סוד הפרת ותקונו ב' – הכנה ללמוד בשבוע הששי וליל חג השבועות

המשך משבוע שעבר א' כי האדם בשחוטא מוריד נשמתו לגיהנום בעודו חי כי בעת יצירתו נתנה בגופו הוא וכשהוא חוטא יורדת נשמתו לגיהנום ושוקעת שם כפי ערך חטאו במדרגת נשמתו ולכן הרשע בהוכיפו חטא על פשע ורשע, גורם להשליך את כל נשמתו למטה בגיהנום. ואמנם אנחנו רואים שהוא חי [הבידע?]. ההסבר בזה הוא בפסוק "ונשמות אני עשיתי" שיש לאדם שתי נשמות אחת תחתונה בגופו ואחת עליונה שחופה עליו מלמעלה בסוד צלם מקיף על ראשו כפודע וגם הצלם הזה לא נשאר בשלמותו יען פי הוא הרשע ממשיך להרשע ולהוריד נשמתו לגיהנום. ולכן גם הצלם הזה המקיף אותו יורד לגיהנום לפי גדל רשעתו עד שנגמרו לרדת כל בחינות הצלם ההוא. והוא נשאר ללא שרש ואחיה למעלה ועליו כתיב "ונכרתה הנפש ההיא". ולכן כתיב: "כי אם עונתיכם היו מבדלים בינכם" פרוש שניתק את הקשר בין נשמתו לשרש מחצבתה. אבל על הצדיקים בעבודת השם אינם מניחים לנשמתם שתורד למטה בגיהנום. ולכן נשארת נשמתו העליונה שלו למעלה בשרש מחצבתה. ולכן גם הצלם הזה חופה עליו ושואבת לו חיים מלמעלה. וזאת הסבה שגדולי ישראל יכולים לראות את הנשמה הופפת על האדם בסוד הצלם השואב לו חיים מלמעלה ורואים במדוק את מצבו הרוחני והרמב"ם כתב בהלכות תלמוד תורה פרק ג' הלכה יג אף על פי שמצוה ללמד ביום ובלילה, אין אדם לומד רב חכמתו אלא בלילה. לפיכך מי שצדק לזכות בכתר התורה, יזהר בכל לילותיו, ולא יאבד אפילו אחת מהן בשנה ואכילה ושתיה ושיחה וכיוצא בהן, אלא בתלמוד תורה ודברי חכמה. אמרו חכמים (שיר השירים רבה ה' י"א) "אין רינה של תורה אלא לילה, שנאמר (איכה ב' יט): "קומי רוני בלילה". וכל העוסק בתורה בלילה, חוט של חסד נמשך עליו ביום, שנאמר (תהלים מב ט): "יומם יצוה ה' חסדו ובלילה שירה עמי תפלה לאל תני". וכל בית שאין דברי תורה נשמעין בו בלילה, אש אוכלתו. (במדבר טו לא): "כי דבר ה' בזה" – זה שלא השגיח על דברי תורה כל עיקר. וכן כל שאפשר לו לעסוק בתורה ואינו עוסק – או שקרא ושנה, ופירש להבלי עולם, והניח תלמודו וזנחו – הרי זה בכלל בזה דבר ה'. אמרו חכמים: (משנה אבות ד טו): "כל המבטל את התורה מעושר, סופו לבטלה מעוני; וכל המקיים את התורה מעוני, סופו לקיימה מעושר". וענין זה מפורש הוא בתורה. הרי הוא אומר (דברים כח מו): "תחת אשר לא עבדת את אלהיך בשמחה ובטוב לבב מרוב כל ועבדת את אויביך"; ואומר (דברים ח טו): "למען עונתך ולמען נסותך להטיבך באתריה" – עוד בענין הפרת דע כי באדם יש נפש רוח ונשמה, ונשמה מקבלת שפע עליון ראשונה והיא נוטלת לעצמה עקר האור, והתמצית נותנת

אל הרוח, שהיא לבוש אל הנשמה וכן הרוח והנפש נותנת את התמצית לגוף, ולאחר המות לעולם הנשמה מקשרת ברוח ולא יפרדו איש מאחיו. ואם האדם זוכה, גם הנפש מקבלת מאור הנשמה והרוח ממקור עליון שנמשך לנשמה ולרוח, מלבד מה שנמשך לה מן המקום שמשפיעים אל הנפש. וזה שאמר: ישעיהו נח יא " והשביע בצהצחות נפשך " ועצמותיך יחליזי" מלשון חלוצי צבא דהינו סדר כלי המלחמה הזו על גב זו. כן הנשמות נפרדים ומתחברים עצם אל עצמו. אבל אם לא זכה, שעבר על בריתות, הנה הגוף נכרת שאין הנשמה שורה בו וגם הנפש נכרת ומפרדת מהנשמה והרוח. וזה "ונכרתה הנפש ההיא" אבל הנשמה והרוח אינם נפרדות ולא שייך בהם פגם, כי אין הפגם, פגום בהם כלל. הפגם ששיך בנפש ולא ברוח ובנשמה, גם הוא מסבה ידועה, שהרי הנפש היא מעולם העשיה ששם מדור הקלפות. ולכן יש בה פרט. אבל הרוח והנשמה הרי הם מבריאה ויצירה ובהכרח שיתקנו א"פ שגם בבריאה וביצירה יש התגברות הקלפות, ולכן כל ההבדל הוא מבחינת זמן התקון, שיש מתקנים במהרה, ויש רק לאחר כמה גלגולים ירחם המרחם וכך כתב בדברי שלום סימן תפט דף תפח ע"ד. והעקר העולה מדברי רבנו הארי ז"ל שהאדם החוטא יתן דעתו להרהר בתשובה ולהתקשר על כל מעשיו שעשה מאותה עברה שעבר עליה, והוא יקבל על עצמו שלא לשוב לעשותה ושב ורפא לו. ומעתה יראה האדם כמה חמור הפגם וכמה קשה לתקנו, ויקבל על עצמו לשמר על נשמתו שהורה מכל משמר, ויזכר שהוא כן למלך מלכי המלכים, ויתחוק בדברי מוסר ואמונה צרופה לכל יפגם לא למעלה ולא למטה. ואם חלילה תפסו תניצר באחת מהעברות הפריות בר מינו, לא יתיאש ולא יתיר וינדה שנה מעניו, וילמד היטב את אותם הלכות השיבות לאותה עברה, ויקים בעצמו את שלושה תנאי התשובה שכתב הרמב"ם. ובספר חסידים כתב ארבעה דברים סימן מב. ואם כך יעשה יזכה לתקן ברת אהר באותו הלילה ושב ורפא לו מאותו חטא שהטא והשם הטוב יכפר עליו ונסלח לו, אך ישגיח שלא יסיתו יצרו מאחר ותמן הרי הוא צדיק ומעשה יש לו כפיכול "עוד וכיוות" ואם יעשה עברה חלילה הרי שיוכל לתקנה, לזאת לא ישמע לו ויתגבר בארי להיות מעבדי השם הנאמנים אשר מוסרים נפשם על קדשת שמו והרי הם שליחיו ולקדש שמו בעולם ויהיה תמיד מבחינת ישראל אשר בך אתפאר לעשות נחת רוח ליוצרו ויהיה אהוב למעלה ונחמד למטה. יערות דבש חלק ב דרוש יא [מלקט מנחת יצחק]

בברכה, ולא שכחתי – בהזכרת השם. דב' אלה אנכי ולא יהי שורש התורה במצות ועבירות. וסתם שכחה הוא שכחה מהשי", וזהו בבטול אנכי. וסתם עבירה שבכל התורה כולה, היינו שלוקח הנאותו וצרכיו ומשתמש בכחותיו בלעדי רצון השי", דהיינו השבח מקודם לית' שנתן לו הנאה זו וכח זה. וזהו כל ענין עבירה ורמיזות של כל השם"ה לית'. ודבר זה ביד האדם להיות בשב ואל תעשה. וכאשר מתעורר לפעולה ושימוש שהוא התעוררות גופני, אז יתעורר בנשמתו ג"כ לדעת שהשי" מעוררו בכח זה, ועיני יבוא להיות אנכי קבוע בלב וקיימא תמיד לא יזוז רגע א'. וזהו תקנת רז"ל בברכות על כל דברי הנאת הגוף במזון ובראי"ו ובשמיעה, כקול תרנגול ובשורות טובות ולהיפך ובמלבושיו וכיוצא. וזהו התחלת השי"ם – שהוא שורש כל התורה כולה. כפתיחת התושב"כ באנכי ולא יהי', שזהו כהת"כ ואיך פירושא זיל גמור, עצות שונות בכל זמן ובכל מקום איך לבוא לזכירה זו. אבל המכוון בכלום הוא ידיעת האלהות, שלא יזוז מן הלב ולא ישלש בו השכחה ח"ו. צדקת הצדיק רלב [מְלַקֵּט מִנְחַת יִצְחָק]

כל עניני העולם וכל הנבראים מזכירים לאדם שיש בורא, וכמ"ש (ברכות ו): כל העולם כולו לא נברא אלא בשביל זה. פי' שידע זה על ידה ויכיר שיש בורא עולם. וכמו ששמעתי על מלאה הארץ קנייך. פי' לקנות על ידם אותך, והשי" מוזמן לאדם בכל יום דברים וענינים שונים, אולי על ידם יבוא לזכירה בבורא. כי באמת ההצלה משכחה, זה אינו ביד האדם, דלכן לא נא' אנכי וגו' בלשון ציווי, שא"א לצוות על הידיעה דאנכי שלא ישכח. שציווי הוא רק מה שביד האדם לקיימו. וכששוכח הרי הוא שכח מזה – ושכח גם מהמצוה. רק צריך לסייעתא דשמיא, והסייעתא דשמיא הוא ע"י לא יהי' וגו'. פי' אלהים – כח ויכולת בכ"מ, והיינו בכל שימוש בכחותיו, באיזה כח מכחות הגוף, ראי' או שמיעה או מעשה או הילוך וכיוצא, יכיר שהשי" הוא הנותן לו כח זה. וזה מעם הברכה לפני כל הנאה, ובלא ברכה מעל (כמ"ש ברכות לה). שהרי באמת קדשי שמים הוא וכחות השי", ולא הותר אלא ע"י ההכרה שהוא מהשי" ושהוא הנותן. וזה שא' (שם מ): לא עברתי ממצותך –

תּוֹפְיָנִים לְשֶׁבֶת קוֹדֶשׁ – מֵהֵיכָן שׁוֹאֲבִים הַפְּהָגִים אֶת קְדוּשָׁתָם ?

מברכין רק שלא עשאינו גוי ועבד ועכ"פ ניתן תחת הבחירה לבחור בטוב מחמת שאינו גוי ועבד, וכן שלא עשאינו אשה ובבחירתו לקיים כל המצות שהאיש מצווה יתר על האשה וכן בכהן לא שייך לברך שעשאינו כהן כי גם כן הבחירה בידו להכניס הקדושה בלבו וגם צריך שלא לחלל את כהונתו, ושלא עשאינו ישראל בודאי ל"ש לברך דגם הם ישראל גם כן וח"ו לומר כן. והסכים לדברי שהוא תי' אמתי, והוא זצ"ל אמר שלדעתו כהנים אין בהם מעלה באמת דכל הקדושה שבהם מכת ישראל שמכניסין בהם קדושה והוספי' ואמר שזה הוא הפלוגתא בין התנאים במשנה (פ"ב דמדות מ"ו) ראשי ספספין מבדילין בין עזרת ישראל לעזרת כהנים היינו שלא היה מעלות בין עזרת ישראל לעזרת כהנים רק ספספין מבדילין ור' אליעזר בן יעקב אומר מעלה היתה וגבוה אמה, ומרומז דהתי"ק סובר שאין לכהן שום מעלה על ישראל שקדושת הכהנים הוא מצד קדושת ישראל כמ"ש ממנו יתד ממנו פינה, וראב"י סובר שיש לכהנים צד קדושה יתירה על קדושת ישראל ולזה אמר שהיה שם מעלה אחת, וידוע דבכל הפלוגתות או"א דא"ח ושניהם אמת כי הצד מעלה יתירה שיש לכהנים הוא גם כן מצד קדושת ישראל, והנה השני קדושות שכתובים בפ' לבסוף שמרמזים לקדושת הכהנים שבא מצד קדושת ישראל וכמו דישאל מקדשי לשבת אף דהוא קדושה מהשי"ת במע"ב כן הם גם כן מקדשים לכהנים, והנה במה שמקדשים לשבת מצינו בדברות ראשונות נאמר זכור וגו' לקדשו ובדברות שניות שמור וגו' לקדשו ובזהר הקדוש (ח"ב צב ב') מבואר דזכור ושמור הם ב' מדרגות ודזכור הוא אתר דלית תמן שכחה י"ל דע"כ נאמר בדברות הראשונות זכור דבשעת מתן תורה נקבע ד"ת בלבם (כמ"ש בשיר השירים פ' ישקני) וכן בשבת ע"י הזכירה בפה היה תיכף נקבע בלב קדושת השבת ולא צריך לשמירה כי זכור הוא לשבת ולא יעשה בו מלאכה כי קדושת השבת קביעה בו, ובדברות האחרונות כ' שמור כי לא היה הקביעות בלב כמו בדברות הראשונות ואז צריכים לשמירה כל יום השבת שלא ישכח ויעשה איזה מלאכה אסורה, ואלו השני קדושות שישראל מקדשים לכהנים והראשונה וקדשתו הוא הכנסת הקדושה, ואחר כך כי קדוש הוא לך היינו הוא שכבר נקבע בלב שהוא כן ע"י מה שאתה הכנסת בו הקדושה, ולבסוף החמשה קדושות כ' כי קדוש אני ה' מקדשכם היינו שכל הקדושות שמצד ישראל מה שהיו יכולים לקדש את הכהנים ולהכניס קדושה בהם הוא על ידי כי קדוש אני ה' מקדשכם והיינו כמ"ש לענין המועדות דהוא על ידי שהם קדושים. ומה שישראל קדושים מבואר במדרש (תנחומא ר"פ קדושים) משל למלך וממורא אני מלך את מלכה כך אני קדוש אתם קדושים, ויש כי קדוש אני ה' ועל ידי זה אני מקדשכם ומכניס קדושה בכם ועל ידי זה אתם יכולים גם כן להכניס קדושה בכהנים מלבד קדושת הכהנים בעצמם שמצד השי"ת: פרי צדיק אמור [מְלַקֵּט מִנְחַת יִצְחָק]

בס' יצירה חשוב כל דבר שבעולם יש לו מציאות בעולם שנה נפש[עשן], היינו במקום בזמן ובנפשות, והנה קדושת המקדש היא במקום. וקדושת השבת הוא בזמן, ובנפשות הם הכהנים שהם דוגמת קדושת השבת והמקדש, ואף על פי שגם ישראל נקראו קדושים כמו ארץ ישראל מקודשת מכל הארצות ונקרא גם כן ארץ הקדושה נגד ארץ העמים וכן ישראל נגד האומות והכהנים נבדלו להקדישם קודש קדשים כמו מקום המקדש שמקודש יותר, והנה בפ' זו מצינו כתוב חמשה פעמים בכהנים לשון קדושה. קדושים יהיו לאלקיהם, והיו קודש, כי קודש הוא לאלקיו. וקדשתו. קדוש יהיה לך. השלשה קדושות הראשונות הוא מצד השי"ת כמ"ש לאלוקיהם לאלקיו כמו השלשה קדושות שבשלש סעודות שבת שהם מרומזים בכ' קק"ק קדיש בשמי מרומא עלאה, קדיש על ארעא עובד גבורתי, קדיש לעלם ולעלמי עלמיא. קדיש על ארעא עובד גבורתי מרמו על סעודת ליל שבת סעודת יצחק שמדתו היראה שהוא השתדלות האדם כמ"ש מה ה"א שואל מעמך כי אם ליראה והוא מדת הגבורה והיינו חקל תפוחין קדישין שנקראין נפשות ישראל שמצד השתדלות האדם שמכין עצמו בקדושה לקבל קדושת השבת כמ"ש (זח"א ה' א) שבת דמעלי שבתא דאידי יראה וכו'. וקדיש בשמי מרומא עלאה היינו סעודת שחרית שנקראת עתיקא קדישא שהוא מרום ועליון למעלה מהשגת אדם כנגד אברהם אבינו, מרומא עלאה היינו שהקדושה הוא רק מצד השי"ת ובאברהם אבינו ע"ה נאמר אשר בחרת באברהם ובבריאית עולם נאמר בהבראם באברהם, וקדיש לעלם ולעלמי עלמיא היינו סעודה שלישית שכנגד יעקב אבינו ע"ה מדת אמת שהוא הקביעות והקיום מקדושת השבת ושפת אמת תיכון לעד, וכן מרמזין השלושה קדושות הראשונות שכתוב בכהנים קדושים יהיו לאלקיהם היינו שהכהנים יעשו השתדלות מצדם לקדש עצמם שיהיו קדושים, והיו קודש היינו שיהיה בהם הקדושה בהויה בקבועות וקיום לעולם, כי קדוש הוא לאלקיו היינו שהקדושה שיש בהם הוא בשורש וזהו קדוש הוא היינו שהוא מצ"ע ושורשו, לאלקיו מצד השי"ת, ואחר כך כ' וקדשתו, קדוש יהיה לך, כמ"ש (יבמות פח): וקדשתו שבי"ד יקדשו אותו בע"כ, וקדוש יהיה לך שתנהג בו קדושה לפתוח ראשון (כמ"ש רשי' מת"כ ובגמרא מוע"ק כח). ואלו השני קדושות הם רק מצד קדושת ישראל כמ"ש ממנו יתד ממנו פינה ודרשו (שמות רבה פ"ג וגמרא חולין נ): ממנו כהניו ממנו מלכיו כו' היינו שכל הקדושות יש בישראל ורק שהכהנים נבחרו לעבוד עבודת הקודש שמקדושת ישראל נאצל קדושת הכהנים וכדברי רה"ק זצ"ל ששאל מדוע אין הכהנים מברכין בכל יום שעשאינו כהן?, והשיבותי הלא גם ישראל אינם מברכין שעשאינו ישראל רק שלא עשאינו גוי ועבד וגם אין מברכין שעשאינו איש רק שלא עשאינו אשה (ועי' באו"ח סי' מ"ו במ"ו ומג"א שם), והטעם שאין לברך שעשאינו ישראל כי האדם עדיין הוא תחת הבחירה ובשם ישראל יכונה זה שבחרו בטוב ומי יודע אם יכול לעמוד בבחירתו ולכן אינם

פֶּסַח סְפִירַת הָעֶמֶר וְחַג הַשְּׁבוּעוֹת – מַעֲט נִיצוּצוֹת וְגַרְגְרִים בְּעֵבֹדַת הַשֵּׁם – ד'

אשר השרידים אשר ה' קורא סוד שתו בה מסלול ודרך להכנס למרקלין של מלך ה' צבאות להגדיל ולהאדיר המאורות הגדולים העליונים למעלה, הנה עוד תוסף תת כחה פה למטה בארץ שבועות חוקות קציר ישמור לנו מרוחות רעות ומללים רעים. תוכחה למזוללים בספירת

סגולת הספירה להאיר בעליונים ולמשוך שפע לתחתונים ואשרי אנוש יעשה זאת וכן אדם יחזיק בה להיות רזין ונשכר בכל מה שהזכרנו בה, מה טוב הלקו ומה נעים גורלו אשר מי ימלא גבורותיה וסגולותיה אשר האריכו בה קדושים משרתי עליון בספריהם, כי מבלעדי תעלומות חכמה שבה

העומר הנה כי בן אחרי הודיע אלהים אותנו יקר תפארת גדולת המצוה הזאת וסגולותיה, לא טוב עשו רבים מבני ישראל אשר הקלו בתקף חוסנה ברוב שרעפם בקרבם וחשוקיהם כסף תמיד כל היום וגם בלילה לא שכב לבם, כל האזרח בישראל ישבו בשוקיהם בחשיכה יתהלכו מגוי אל גוי ואיש אל עבר פניו ילכו סחור סחור ויחלק עליהם לילה ורעיוניהם ויוצאים רחופים ומבוהלים, ולא יזכרו ולא יפקדו ולא יעלו על לב ספירת העומר והלואי גם לא יפשע בעיקר תפלת ערבית, יחוגו ויגועו כשכור מעומם התלאה כמו שעקר דלתות עזה וה' הטוב יכפר בעד. **א** ומי פתי יסור לבבו לבלתי הבין כי אנשי אמונה אבדו באים בכח מעשיהם גבורים לעמוד בפרץ דוחים את הגזרות ואיש אין בארץ לבא אלינו במצור ומצוק ואין לך יום שאין קללתו מרובה מחבירו, חדשים מקרוב באו חוברות צרה אל אחותה ואיד יעלה מן הארץ ואפס עצור ועזוב, ועל מי יש לנו להשען כי אם במצוות ה' אלהינו, וביותר במעשה המצוה הזאת כאשר הזכירו חכמים על דורו של נדעון שצלה עליהם אותו הדור מן הצדיקים ובזכות מה נצולו בזכות העומר, ועתה בגלות

הזה כי אין עומר והן דברים יעלה לרצון לפני ה' שיה שפתותינו בקרבן להיות מגן עזרנו וישכון ישראל במח בדד שאנן ושקט **א** ונוסף גם הוא אשר חכמים הגידו שעל ידי מצות העומר זכה אברהם לירש את הארץ שנאמר ואתה את ברייתי תשמור ואיזה זה מצות העומר, וכן אמרו שם ובאיזה זכות זכו ישראל לירש את הארץ הוי אומר בזכות מצות העומר דכתיב גביה כי תבואו אל הארץ **א** דברי התעוררות להעתיר על שבר הגלות וכמו כן באורך גלות החיל הזה הנמול הזה קוינו אשר בקיומה נזכה ונחיה ונירש ארצנו ונחלת אבותינו ולשום לאבילי ציון פאר תחת אפר, ומי פתי אשר לא ישכיל את צרת הבת ירושלים וימים רבים לישראל והיה אור ישראל לחשך, נפילים הם בארץ תחת עם סורר, וצחוק עשה אלהים לנו ולמולדתנו הלעג השאננים הבו לנאיונים אשר פיהם דיבר שוא ותפל לאמר, היש לכם אב בשמים או אח לצרה יולד, העוד אביכם שבשמים חי רב פעלים פועל ישועות בקרב עמו, ועל זאת לאומים יהנו ריק לאמר ידינו רמה ואין משיח לישראל, ואין דורש ואין מבקש עד מתי קיץ הפלאות. חמ"י עומר [מלקט מנחת יצחק]

לְקַחְתִּי הַפְּרִשָּׁה לְשִׁבְתִּי – יְהוּדֵי יֶקָר, בֵּן שָׁל מֶלֶךְ – אֵל תַּפְגֵּם בַּפְּנִימִיּוֹת שְׁלֶךְ

א כל אשר בו מום לא תקריבו בו' לא תקריבו את לחם אלהיכם מכל אלה כי משחתם בהם מום במ לא ירצו לכם. יש לתמוה שנותן מעם בעצמו של דבר כי משחתם בהם מום במ, שהרי בא ליתן מעם למה אין בעל מום מרוצה ונתן מעם בעצמו של דבר. גם משחתם בהם מום במ כפל לשון. **א** ויובן עם מ"ש כמה פעמים כי נפש חיה הוא שמו וכל מציאות בעולם הן טוב הן רע יש לו שם, ואותיות השם ההוא הן הנה צרופי צינורות המקיימים ומהיים את מציאות ההוא, והאדם בצדקותיו אותיות שמו מתמלאים במילוי ומילוי המילוי וכן עד אין חקר ומתרבים צינורות שפעו וחיותו, והרשע פוגם ונתרוקן המילוי, עמ"ש בפרשת פנחס ובפרשת בראשית בפסוק אשר שמתי חול גבול לים ע"ש היטב, וכן בפגום הרשע בעולמות הרוחניות שהן הנה אותיות קדושות ג"כ הפגם במילוי לבד והמילוי נקרא נעלם של האות כנודע וז"ש (קהלת יב, יד) האלהים יביא במשפט על כל נעלם בו'. וכן הענין בשמות רעים כי ענין הפגם שיש בגוף של נברא נקרא מום, ואותיות אלו הם המחזקים ומהיים הפגם ההוא, וכפי חוזק וחולשה של הצינורף אותיות מום החופף על מקום הפגם ההוא כן יהיה חוזקו וחולשתו של הפגם, כי יש שקנה לו צינורף ההוא מקום בקבע וחוזק באותו האבר ואז הוי מום קבוע ויש מום עובר. והנה כל תואר שיקנה האדם לעצמו הן למוטב הנה קיום

התואר ההוא הן אותיות של שמו המתיחס לאותו התואר, והוא הנראה בחיצוניות האדם ואותיות המילואים של הדבר ההוא הן מתפשטים בפנימיותו, כי המילוי הוא נעלם ופנימיות של האותיות וק"ל. **א** והנה יש איזה תואר באדם אשר התפשטות התואר ההוא בפנימיות האדם הוא ענין אחר לגמרי מאשר בחיצוניותו, כי אותיות המילוי הם צירוף אחר לגמרי מצירוף עצמו של אותו התואר, ואז אין אותו התואר רק בחיצוניותו, אבל יש איזה תואר אשר פנימיותו וחיצוניותו אחד, כענין מום, כי מילוי המ"ם הוא מ"ם אחרת וכן מילוי הו"ו עוד ו"ו אחרת, והיה זאת אות על איזה נברא אשר בו מום שנשנתה מבריותו כי גם בפנימיותו מניע פגם זה עצמו מאחר שצירוף החיצוני הוא מום, וכן מילואו הוא ג"כ דבר זה בעצמו ולסבה זו אמרו כל מום רע. ולכן שָׁנָא ה' עורת או שבור שלא יהיה לרצון, הגם כי ה' לא ימאס לב שבור ומשתמש במאנין תבירין, אלא עבור שפגם זה עצמו הוא בפנימיותו. וז"ש מעם על איסור בעל מום כי משחתם בהם, ר"ל כל תאמר כי ה' מאסו על דבר מום החיצוני שבו, אלא הטעם הוא כי משחתם הוא ג"כ בהם בפנימיותם, והמופת על זה, שהרי מום במ, באותיות מום הנעלם הוא ג"כ מום ולצד זה לא ירצו לכם. והבן וה' יטהר לבנו ומחשבותנו לעבדו בכל לב. ערבי נהל אמור, א [מלקט מנחת יצחק]

פִּלְפְּלִין מִפְּלִפְּלִין – לְמִי

ר' ראובן שהיה רגיל במקומו שהש"ץ מברך בקול על ספירת העומר, הודמן למקום שמתגנב שהרב מברך את הברכה. ר' ראובן עבר לפני התבה, ובהגיעו לספירת העומר, מתוך חסר ידיעת מנהג המקום, החל לברך את הברכה בקול רם, 'ברוך אתה השם... בשעמד בתבת השם', רגנע כממרא עצרו ר' שמעון שעמד בסמוך לו, כששחש לו: כאן הרב מברך! ר' ראובן השתתק, ומיד אמר בשקט 'למדני חקך', כדי שברכתו לא תהיה לבטלה. לאחר התפלה נגש ר' לוי לר' שמעון וטען לו, שלא עשה כדיון, שהרי הש"ץ כבר התחיל במצוה, והמתחיל במצוה אומרים לו גמור, ואתה אמרת לו 'הפסק'. ואם משום שחשששת לבבוד הרב, הלא כל בר דעת מבין, שהרב

שִׁכַּת מִצְוֹת סְפִירַת הָעוֹמֵר בְּצַבּוֹר ?

לא נעשה מתוך פגם לזלזל חלילה, אלא מתם לב מחמת אי ידיעה, וברור שהרב לא נקפיד על כך. ואלו ר' שמעון טען, לא הפסקתיו במצוה, שכן היה יכול לסים את הברכה בלחש ולספור לעצמו, ומי בקש ממנו לסים? למדני חקך! המצוה, טען ר' לוי, הוא פגום זה שחלל לברך ולספור בקול, שעי"ז הצבור יודע איזה יום יש לספור פגת. ומלבד זה, אם היה מסים וסופר בלחש, נמצא שהפסיד את מעלת מצות הספירה בצבור. השיב ר' שמעון, עד כמה שהנך צורך ידיו, שהרב נחשב למצוה, אם כן, גודאי נכון עשיתי כשהפסקתי אותו, שהרי מצוה זו שכיבת לרב, כמנהגינו, ואלולי שהפסקתי את הש"ץ, היה נכשל ב'חטיפת מצוה'. השאלה היא, הצדק עם מי?

הַכְּנָה לְקִרְאָת חַג שְׁבוּעוֹת הַבְּעַלְ"ט ב' – הַמְדַרְיָה הַמְקַצֵּר

א אחי ורעי הנה ידוע ומפורסם צורך עבודת המידות בכל שנות חיינו שזה עיקר עבודת חיינו ובפרט בימי העומר כהכנה כדבעי לקבלת התורה בפן האישי כל אחד לפום חורפיה. ואמנם כולנו קוראים בשבתות שבין פסח לעצרת פרקי אבות, אבל עדיין הדרך הסלולה כיצד להתקדם בדרך ישראל סבא לא ברורה מספיק לזמנינו הלכה למעשה כדי לעצור ולקבל החלטה אמיתית בעצמי להתחיל לתקן את עצמי בקום עשה. ולכן ראיתי לנכון להביא מעט מחז"ל הקדושים כעין "מדריך מקוצר" ממש עיקר התמצית להתעלות בעבודת השם כל אחד כדרגתו וראיתי שיפה עשה רבינו אברהם אזולאי וצ"ל בספרו "בריכת אברהם" המחולקת לשקתות המים האיך ירגיל האדם עצמו במדות בהסבר בשפה השווה לכל נפש, אמנם נכנסנו כבר לשבוע הרביעי של הספירה ועתה נראה את השוקת הכ"ז – היאך ירגיל האדם עצמו במדות הגבורה **א** דע כי כל פעולת התעוררות יצה"ר הם ממש מעוררות הגבורות החזקות, לכך לא יתנענע האדם בשום צד

אל יצה"ר, שלא יהיה התעוררות הגבורה, מה יעשה האדם לתקן הצד הזה שהרי לא יתנענע בצד היצה"ר שלא יעורר גבורה. והמעם שהאדם נוצר בשתי יצירות יצר טוב ויצר הרע, זה חסד וזה גבורה, אמנם פירשו בוזה פרשת בראשית, שהיצר הטוב נברא לאדם לעצמו לצרכו, ויצר הרע לצורך אשתו, והכונה שהתפארת נוטה אל הימין וכל הנהגותיו בימין יצר הטוב, והנקבה שמאלית וכל הנהגותיה בגבורה, אם כן ראוי שלא יתעורר יצר הרע לתועלת עצמו שהרי מעורר התפארת בגבורה ומאבד העולם, א"כ כל מדות שיעורר היצר הרע לתועלת עצמו לצד הגבורה ויצר הרע פוגם למעלה כנזכר, ומכאן יראה כמה רע הכעס וכל אלו הענינים וכיוצא בהם, שהוא מנכיר הגבורות: אמנם יצר הרע צריך להיות קשור ואסור לבלתי יתעורר לשום פעולה שבעולם מפעולות נופו, לא לחימום ביאה, לא לחמדת ממון, לא לצד כעס, לא לצד כבוד כלל, אמנם לצורך אשתו יעורר יצרו צד הגבורות המתוקות, כגון להלבישה, לתקן לה בית, ויאמר הרי בזה שאני מלבישה אתי

מתקן השכינה שהיא מתקשמת בבניה שהיא גבורות תקוני הבית, וצרכי הבית הם כלם תקוניה שהיא מתתקנת מצד יצה"ר, ולא יכוון לבו בו שום הנאה של כלום, אלא מפני שהיא מתנאה לפניו בדירה נאה מורה הכל תיקוני השכינה שהיא מתתקנת בגבורות שמאליות שמשם העושר, ומצד זה יעורר יצר הרע לאהבתה ואז יכווין אל השמאל המתעורר לקרבה בסוד שמאלו תחת לראשי שאינה מתקשרת אלא מצד השמאל, ואח"כ וימינו תחבני יכוון למתק כל אותן הענינים ביצרו הטוב, וכן היא למושכה למצוה לשמחת מצוה לשם יחוד עליון, הרי המתיק כל הגבורות ותיקנם בימין והרי בזה קשרה בימין בסוד וימינו תחבני, ודרך זה יהיה לכל עניני מדות יצה"ר, עיקרם לתקוני האשה שמצד(ה) היצה"ר הם, ויהפכם כלם אח"כ לעבודת השם לקשרם בימין. וזמ"ל: ומעתה נראה תיקון מידת התפארת בשוקת הכ"ח - האיך ירגיל האדם עצמו במדות התפארת א ראשית, אין ספק שמדת התפארת הוא העסק בתורה, אמנם צריך זהירות גדול שלא יתנאה האדם בדברי תורה, שהרי כאשר הוא מתנאה בדברי תורה ממש גורם רעה גדולה, שהרי כמו שהוא מתנאה כך גורם שמדת התפארת שהוא התורה תתנאה ותסתלק למעלה ח"ו, אלא כל המשפיל עצמו בדברי תורה גורם אל התפארת שירד וישפיל עצמו להשפיע למלכות, והרי הם למטה מהתפארת ד' מדות, הם מדרגות ספירות התפארת, ג' אות פונמות ממש בג' אלו, הא' המתנאה על תלמידיו, הנה הוא גורם שתפארת יתנאה ויתעלה מעל נצח והוד שהם למודי ה' תלמידי התפארת, וכמו שהוא משפיל עצמו ומלמד גם התפארת ישפיל עצמו אל תלמידיו וישפיעם, אלא יהיה האדם נוח אל תלמידיו וילמדם כאשר יוכלון שאת כפי יכולתם, כך התפארת ישפיע בלמודי ה' כפי בחינתם הראיה להם: ב חב' המתנאה בתורתו על העני ומבזה אותו, כההוא עובדא דאליהו עם ר' שמעון בן אלעזר, זה גורם שהתפארת יתנאה על היסוד שהוא עני ולא ישפיע ח"ו, אלא צריך שיהיה דעתו מתישבת עליו עם העני, אז התפארת ישפיע על היסוד, ויחשב העני לפניו למאד, וכן יחשב למעלה ויתקשר התפארת עם היסוד: ג ה' המתנאה בתורה על עמא דארעא, כלל עם ה' ח"ו, גורם שהתפארת

יתנאה מעל המלכות ולא ישפיע בה, אלא יהיה דעתו מעורבת עם הבריות, וכל עם הישוב חשוכים לפניו, מפני שהם למטה בסוד הארץ, וח"ו אם קורא אותם חמורים מורידם אל הקליפות, לכך לא יזכה לבן שיהיה בו אור תורה, אלא יהיה דעתו מתערבת עם הבריות ומנהלם על פי דרכם, כעין התפארת שהוא משפיע למלכות ומנהיגה כפי עניינה ועניות דעתה, שכן נאמר דעתן של נשים קלות. ובכלל זה שלא יתנאה על כל חלושי הדעת שהם בכלל עפר הארץ. ומפני זה הקדמונים לא היו מתנאים בתורה, כעין עובדא דר' המנונא בפרשת בראשית, וכן בתיקונים, כשהיו רוצים לנשקא ליה פרח שלא היה רוצה להתנאות בדברי תורה, וכיוצא, גם כן רבי חגי (שם) בפרשת שלח דף קנ"ח ע"א: ד עוד יהיה רגיל לכוון בהיותו נושא ונותן בדברי תורה, שיהיה הכונה אל תקוני השכינה לתקנה ולקשמה אל התפארת, דהיינו הלכה אל האמת, והוא מחלוקת לשם שמים דהיינו חסד וגבורה לבא אל התפארת שמים להסכים הלכה עמו, וכל מחלוקת שיצא מן המדה הזאת יבדל ממנו, כי לא יתאחו אלא בחוץ, ויפגום מדת השלום תפארת, ואין לך מחלוקת שלא יפגום התפארת, אלא מחלוקת התורה לשם שמים, שגם אם היא אינה לשם שמים יתרחק ממנה שסופה גיהנם כנזכר בזוהר בראשית: ה והעסק בתורה יהיה אל כונת קישוטי שכינה ליחדה עם קב"ה, שזו תורה לשמה, עושה ממש מדת התפארת שהוא נותן לה קישוטים, גם הוא בתורתו נותן קישוטים אל השכינה, ואם יכוון להנות לעצמו ידע שזה אוכל הנאות מדברי תורה ופוגם במדה הזו שהיא קודש ומוציאה אל דברי חול, וכאשר יעסק בתורה להנאת גבוה או הוא ממש מתנהג על פי מדות אלו. ועיקר הכל הוא לצרף עצמו במבחן מחשבתו באמצע משא ומתן, ואם יראה בעצמו ערות דבר יחזור בו, ולעולם יודה על האמת, כדי שימצא שם התפארת מדת אמת, שאם יכחיש יטרידו מעליו, וכן צריך לכוין בכל עניניו אל האמת שהיא מדה זו, ובוה כשיבא לידו שקר ידע שמכחיש המדה הזו ויברח מפניו. וזמ"ל: בשבוע הבא נראה א"י"ה האיך ירגיל האדם עצמו במדות נצח והוד יחד, וכל אחד לעצמה: בריכת אברהם לרבי אברהם אוולאי זצ"ל [מלְקָט מְנַחַת יצְחָק]

"יָהב לִיה יָדִיה, וְאוֹקְמִיה" לֵב בּוֹעֵר וְכֹסוֹפִים לְהֵשֵׁם יִתְבַּרְךָ מְהַדְמֹר מְקַאֲמְנָא זצ"ל

הנה תהלות לאל עליון וזה אותנו ה' יתברך להוסיף מדור הדש שהתחלנו בס"ד זה מקבר, שפטרנו הפשוטה להלחיב לבות ישראל קדושים לאביהם שבשמים גם במצבים הכי קשים ונסיגות "שלא נדע" הכל לא מדילי אלא מהרב הגאון המפרסם בגגלה ובנסתר בוצינא קדישא חסידיא ופרישא בגן של קדושים כקש"ת מוה"ר יצחק יהודה יחיאל ספרין זצ"ל אב"ד דק"ק קאמְרָנָא בעל "היכל הברכה" האדמו"ר מקאמְרָנָא איש קדוש וכל רז לא אניס לה, שופך אור הדש ומצחצח ויהושים שלא שמעתם און ביאורים נפלאים מויוזות שונות המשללבים את הלב ומגלים רק שפה מאור תורתו הזורה תורת אמת, ובאמת שיגש בדבריו הרבה משנים כפקלה, ודבריו דברים עמקים, אך החלק העקרי שנתמקד בו במדור זה הוא לשוננו הזקב ואהבת ישראל ללא גבול, לשונות של עידוד ותמיכה, הקלה רח וילטוף נפשות פצועות תזקקות כל כך ליחס של אבא אוהב ותומך, ונוטע תקנה, והתחלה חדשה. ואור הדש מפציע ומרפא ומחדש את הבריות בחיית הדשה ולב שמה, ובטוחני שגם מי שלא מבין בסוד הענינים ימצא מרגוע לנפשו וכו"ש מי שיקבר בא בסודם של דברים) ודרך סלולה להתחדש לנער מעליו את כל הצרות ופכריה תדשה להתקרב לאבא שבשמים שאוהב אותנו אהבה שבמעט שבן תמותה לא יכול לתפס ולהכיל, האדמו"ר ממש מלנה אותך יד גיד ומראה לך את הדרך לצאת מהצרה שלך. ויתברך בו יתברך. ומעתה, יש להתחזק ולהוסיף קדשה ובפרט בזמן הזה עקר ההקנה להרבות בשמחה ולהתבונן לספירת העמר ואל השיא חג השבועות מתן תורה, ולכן יש לנצל התדמנות פו זאת להתקרב אל ה' יתברך, בסיום כל מאמר נשתדל לסכם את דברי הרב כדי שנוכל לצאת עם "פעקאלע" וה' יהיה בעזרנו. זו ההקדמה תשאר בכל שבוע, אז אם אתה כבר מכיר, פשוט דלג לעיקר התוכן... והפעם... סוד מצות העמר ועוד הרבה דברים נפלאים הספיתו ושמעו א ומעתה נשפיל במצות עמר תא חנו, אי בר נש אתמישוי בתר קודשא בריך הוא, ותיאובתא דיליה אבתריה בהאי עלמא, לבתר פד נפיק מניה, איהו אתמישוי אבתריה ויהיין ליה אורח לאסתלקא לעילא, בתר ההוא משיכו דאתמישוי ברעויתא כל יומא בהאי עלמאן בגוונא דרעויתא דבר נש איכוון ביה בהאי עלמא, הכי אתמישוי עליה רוח מלעילא בגוונא דההוא רעויתא דאתדבק ביה, אי רעויתא איכוון במלה עלאה קדישא איהו אתמישוי עליה לההיא מלה מלעילא לתתא לגביה. מאן דבעי לאתדבקא לעילא ברוח קודשא דהא בעובדא ובמלין

וברעויתא דלכא לכוונא בההיא מלה תלויא מלתא לאמשכא ליה לגביה מעילא לתתא ולאתדבקא בההיא מלה עיין זהר וירא צמ: וזהו סוד עמ"ר ע"ובדא מ"לין רעויתא דאשת חיל בדיקת גרמה במנחת שעורים סוד ברור הגבורות שמשם עקר הלבושים אלו מברורי הגבורות דבין וסודו שערך כמבאר בדברי מרן סוד שעורים נודע בשערים כל אחד לפום מה שמשער בלבה להשיג ולדבק נפשו הן בעבדא או מילין או רעויתא. והוא בדיקת נפשה להסיר כל סוג משלשת בחינות אלו שיהיה בתכלית הטוב, והיא מבררת כל החינות שהיה בפסח ואנחנו לא יכינו מעצמנו לזה, והיא מבררת אותם שנוקה בעצמנו לתכלית זכות עבדא מילין רעויתא ומסירות נפש תשוקת אש להבת שלהבת לתורה ולעבודה בתכלית הברור והזכות לבושי נשמות בגן עדן עליון ותחתון על תכלית מבקר הטוב של גדלות שני דחקמה תיה עלאה. והוא סוד שרש אור מ"ם רקיע שסופי תבות עמר בהמשכת הספה פנימיות סוד רצון ורעויתא לבושיא דאור המתפשט אור תורה ומצוות וסוד מילין חשמ"ל דם צלם לבוש לבחינות מים וסוד עבדא מצות לבוש לסוד רקיע כי סוד אור מים רקיע ממנו נהנה האורות פנימיות עם לבושיהם ממבקר הברור ונרד בעמק המרכבה בהשכלה יתרה הרי לא מצאנו בתורה אלא אור מים רקיע ונש לא מצאנו אלא שלושה לבושי הנפש, ומהיכן נהנה בחינת עור? ואף שמבאר בדברי מרן שעור זה הוא סוד מאה ברכות שמבקר הקדוש ברוך הוא לנשמה, זה יותר קשה, דהרי בודאי מאה ברכות שמבקר הקדוש ברוך הם יותר מבקרים מן הכל, והאיך יהיו רומזים לעור שהוא פחות מן הכל? מבאר בדברי מרן שיגש הרבה מדרגות מענין הטוב שנתברר ממלכין קדמאין מעתיק דאצילות עד סוף העשיה עד שזה טוב מזה וזה מזה ונשפיל לבחינות האדם הראשון קדם החטא שברא אותו הקדוש ברוך הוא בתכלית הטוב, לערף נשמתו בסוד אור מים רקיע והלבושיין שלו עבדא מילין רעויתא גם כן היו מבקרים לערף נפשו ורוחו ונשמתו אבל בודאי שהעולם שלמעלה ממנו מערף נשמתו היה מבקר ומזב יותר וברכו הקדוש ברוך הוא במאה ברכות בבחינות גוף וצלם קדוש, שהוא יותר במעלה אף מנשמתו. והוא ממבקר הברורים מעולם שלמעלה ממנו וזה הוא שמבאר בדברי מרן שפסוד רוחא דשיבך בה בעלה נעשה לבוש אל הבנים בסוד בגשר יציר קינו שהוא יותר גדול במעלה מעצם הנשמה. והוא צלם זה העומד ומקוף על האדם ומושך לו שפע אור עליון. והוא סוד מאה ברכות שנתבררו ממבקר הברורין לתכלית הטוב והוא

והוא מסוד גוף של עליון ברכה שנעשה כאן צלם וְ לְשׁוֹמְרוֹ מִכָּל רָע, והוא סוד החשמ"ל דבינה המקיף את ועיר וחיזוניות זה גדול מפנימיות שלמטה והן הן סוד מאה ברכות סוד ס"ג ליו דבינה, וכך נברא אדם הראשון בבחינות לבושי נשמתו היה עדין בחירה לנטות לטוב ולמוטב אף שהיה טוב בנדיא, אבל היה לו בחינות צלם וחשמ"ל גוף וְ שֶׁל עוֹלָם עָלְיוֹן שֶׁהָיָה כְּלוּ טוֹב עַד שֶׁלֹּא הָיָה בְּיָבֻלָת לְשׁוֹם קְלָפָה לִינָם מִשָּׁם מִסוּד מֵאָה בְּרָכוֹת שֶׁלוּ גוּף וְךָ קְדוּשָׁה, וְגַם הָיָה עֲדִין תַּחֲתָיו בְּחִינּוֹת הַרְבֵּה שֶׁעֲדִין לֹא נִתְבָּרְרוּ וְהָיוּ מְעַרְבִים טוֹב וְרָע וְהוּא סוּד קְלָפּוֹת נִגְהָ עֵץ הַדַּעַת שֶׁנִּצְטַמָּה שֶׁלֹּא לְאָבֶל מִמֶּנּוּ, שֶׁלֹּא לִירֵד לְקָרֵר שֶׁם וְהוּא מְרַב הַסִּידוּתוֹ לְהַחְזִיר הַכֵּל לְטוֹב כְּמוֹ מִשָּׁה רִבְנִי שֶׁקָּרַב עָרַב רַב יָרַד לְשָׁם

וּנְתַלְבֵּשׁ שָׁם וְהַמְשִׁיךְ בְּחִינּוֹת עוֹר מִשְׁכָּא דְהוּיָא עַל עֲצָמוֹ וְהוּא מְבֹרָחַן שֶׁלֹּא נִתְבָּרַר, אֲבָל מִחֲמַת הַתְּשׁוּבָה וְעַל יְדֵי תְרִי"ג מִצְוֹת שֶׁאֲנַחְנוּ מְקַיְמִים יֵצֵא מִכָּל אֲרוּר לְכָל בְּרוּךְ, וְגַם בְּרוּךְ יִהְיֶה וּבְכָל יוֹם וְיוֹם נִתְבָּרְרִין בְּרוּרִין מִזֶּה הַעוֹר קְלָפּוֹת נוֹגֵה וְעוֹלָם מִטוֹב לְטוֹב מִעֲבָדָא לְמִילִין וּמְמַלִּין לְרַעוּתָא וּמְרַעוּתָא דְעֲצָמוֹת הַנְּשִׁמָּה לְבְחִינּוֹת צָלָם וְךָ וְקְדוּשָׁה שֶׁיֵּשׁ לְכָל נְשִׁמָּה כְּסוּד מֵאָה בְּרָכוֹת אֲמַתוֹת חֲשַׁמ"ל שֶׁל מַעְלָה וְהוּא הַרְמוּזוֹ בְּדַבְרֵי מֶרֶן שֶׁלְעֵתִיד יִהְיֶה חִיזוּנִיּוֹת גְּדוֹל מִפְּנִימִיּוֹת הַיַּיִן שֶׁל כָּל עוֹלָם בְּפָנָיו עֲצָמוֹ שְׁהָרִי וְיִתְבָּרַר כָּל בְּחִינּוֹת נִיצוּצִין שֶׁהָיוּ מְעַרְבִין בְּקְלָפָה וְיִתְעַלָּה לְבְחִינּוֹת מִבְּחֵר הַטוֹב שֶׁל עוֹלָם שֶׁל מַעְלָה שֶׁהוּא סוּד חִיזוּנִיּוֹת וְהוּא גְּדוֹל מִפְּנִימִיּוֹת שֶׁלמִטָּה כְּמוֹ שֶׁבְּאַרְגָּנוּ. אוֹצֵר הַחַיִּים אֲמוֹר רַכָּא

מֵה־אֲתַבְתִּי תוֹרַתְךָ – אֵיזָה קְדוּשָׁה הַצֶּרֶךְ מִשָּׁה רִבְנִי ע"ה לְהַכְנִים לְכַהֲנִים ?

לבבי וחלקי אלקים לעולם, והוא הנאמר אני ה' השוכן בתוך בני ישראל, שבלב הוא משכן הקדושה וזהו ומקדשי תיראו. ואהרן הכהן דבי ואתנם לו מורא ויראני זכה על ידי היראה שהשיית שוכן תמיד בלבו והוא תמיד במקדש, ולכן נאסר לו ולבניו עד סוף כל הדורות טומאת המת אף בזה"ו, שהם תמיד כמו במקדש, וזהו אמור אל הכהנים וגו' ואמרת אליהם שאף שיש להם קדושה זו צריך משה רבינו ע"ה להכניס בהם קדושה זו, וכמו בקידוש בכורות דאף דבכור קדוש מאליו מ"מ מצוה להקדישו (כמ"ש עירובין כ"ט). וכ' וידבר ה' אל משה קדש לי כל בכור שמשה רבינו הוצרך להכניס הקדושה בבכורות, כן קדושת הכהנים שיהיו תמיד כמו שהם בבית המקדש זאת הקדושה הוצרך משה רבינו ע"ה להכניס בהם. ועז"נ אמור אל הכהנים וגו' ואמרת עליהם אמירה בלחישא כמ"ש בזה"ו הקדוש (פ' זו פח ב') להכניס בהם הקדושה שיהיה נוהג פ' זו לדורות אף בזמן שאין בית המקדש קיים, וזה שהביא המשל הזה שהאיסור הוא מפני שנכנסין למקדש ומ"מ איסורו נוהג לעולם אף בזמן שאין בית המקדש קיים, וע"כ מפני שהם תמיד כמו נכנסים למקדש וכאמור, ולכן נאמר ב"פ אמירה שהוצרך משה רבינו ע"ה להכניס בהם הקדושה, ובשבת כל ישראל נקראים יראי שמי (כמ"ש תענית ה'): וכל ישראל כמו כהנים שהם במקדש תמיד וכמ"ש בזה"ו הקדוש (הגז') ומקדשי תיראו דא שבת דמע"ש דאיהי יראה וכו' ושבת בזמן כמו מקדש במקום. רק כיון שאינו רק בשבת ולא לעולם לא נאסר להם טומאת מת אף בשבת, דכן במקדש גם כן יש לפי שעה שנכנס ישראל למקדש, ורק כהנים מפני שהם תמיד כמו שהם במקדש דבי יראת ה' טהורה עומדת לעד לכן אין הפ' הו' זוה מהם לעולם, וישראל בשבת הם ככהנים, שהם פנוים או רק לתורה וכמ"ש להם במ"ת ואתם תהיו לי ממלכת כהנים וגו' וכמו שיהיה לעתיד ואתם כהני ה' תקראו שיהיו פנוים או רק לתורה ועמדו זרים ורעו וגו' ועז"נ ומקדשי תיראו: פרי צדיק אמור א'

אמור אל הכהנים בני אהרן ואמרת אליהם. בתנחומא אמירה ב' פעמים מלה"ד לטבח כו' אמר המלך גזר אני עליך שלא תראה את המת כו' מפני שאתה יוצא ונכנס וכו' שלא תטמא את הפלטרין שלי כך גזר הקב"ה על הכהנים הנכנסים לבית המקדש שלא יטמאו למת, ולפי טעם זה לא היה צריך להיות איסור טומאת כהנים רק בזמן שבית המקדש קיים שנכנסין לעבוד עבודה ולא בזמן הזה, וגם איך יטמא הכהן את בית המקדש אם בימי טומאתו הא אסור לבוא למקדש ולא דוקא כהן הא כל ישראל מוזהרין ע"י, ולכשיטהר מותר לבוא ומה בכך שהוא רגיל לבוא לבית המקדש כשיטמא לא יבוא הוא ויקריב אחר ובלא"ה היו חלוקים לכ"ד משמורים ולששה בתי אבות וכל אחד מקריב רק ביומו ולא היה בא לבית המקדש ולמה א"י לממא אז והרי לא יטמא את הפלטרין, וגם מה זה תשובה על מה שנאמר לשון אמירה ב' פעמים, אך הענין עפ"מ"ש במ"ד וכ"ה במדרש תהלים (מזמור י"ט) על הפסוק יראת ה' טהורה עומדת לעד מיראה שנתירא אהרן מלפני הקב"ה כמ"ש"נ ואתנם לו מורא ויראני (וכשנ"ד בויקרא רבה פ' ג') זכה וניתנה לו הפרשה זו שאינה זזה ממנו ולא מבניו ולא מבני בניו עד סוף כל הדורות ואיוו זו פרשת המת וכו' והיינו דשאר מצוות אינם נוהגין בכהנים רק בזמן שבית המקדש קיים וטומאת כהנים נוהג לדורות בכל זמן, וצריך להבין הא גם איסור גרושה וזונה גם כן נוהג לדורות לעולם, אך נראה שאמר לרבותא שאיסור טומאת מת שהוא מטעם שנכנס לבית המקדש וכמ"ש בתנחומא והיה ראוי להיות רק בזמן שבית המקדש קיים, מ"מ ע"י היראה שנתירא אהרן זכה לזה שיהיה נוהג לבניו ולבני בניו לעולם. והענין הוא עפ"מ"ש בזה"ו הקדוש (בהקד' ה') ומקדשי תיראו דא שבת דמעלי שבתא דאיהו יראה ושריא בה יראה והיינו דמדת מלכות כנסת ישראל כנגד שם א"ד שמורה על יראה כמ"ש"נ ואם אדונים אני א"י מוראי וכמ"ש (בקידושין לב'): מלך שתהא אימתו עליך, ואמרו (שיר השירים ה' יב) מנין שהקב"ה לכן של ישראל שנאמר צור

מֵה־אֲתַבְתִּי תוֹרַתְךָ – פֶּסַח שְׁנִי – הַהֲכָנָה הַיּוֹתֵר טוֹבָה לְקַבְּלַת הַתּוֹרָה

בשאת נפש עכ"ז צעק לבם למה נגרע לבלתי הקריב וגו', ובאמת גם משה רבינו ע"ה נעלם תוכן ענינם ואמר להם עמדו ואשמעה וגו' כי ע"פ שורת הדין לא היה שום תיקון לזה דעבר יומו בטל קרבנו, והמה פעלו תיקון לזה על ידי שבירת לבם המשכת התורה פרשת פסח שני והוא בחי' נעשה ונשמע שעושי תורה חדשה ומגלגלין זכות על ידי זכאי ולכן נתגלגל לאמור על ידיהם ענין פסח שני, ולרמז זה אמרו חז"ל (פסחים סו): איש נדחה ואין ציבור נדחין דכל ענין קדושת פסח שני הוא דייקא על פרטי נפשות שהמה רחוקים בנפשם מבחי' כלל קדושת ישראל ועל ידי תשובה כזו נתקנו בשורש להיות נעשים ודונות כזכיות: והנה איתא בזה"ו הקדוש (שם) דקדושת פסח ראשון הוא מתתא לעילא דסליק ולא נחית ופסח שני נחית מעילא לתתא דנחית ולא סליק, דעיקר קדושת פסח מצרים הוא רק מכה אתעדל"ע שהופיע עליהם הקדושה בתכלית להוציאם בתכלית הריחוק לשורש הקדושה בעצם כנודע, וזהו בחי' אתי' דכה (כמ"ש סוטה ה'): היינו שהשיית מקרב או נפשות ישראל להקדושה כמ"ש"נ ואשא אתכם על כנפי נשרים ואביא אתכם אלי וזהו ענין דסליק מתתא לעילא, אמנם ענין פסח שני היא דייקא על ידי אתעדל"ע שמרגיש בנפשו שנתרחק מאד מכלל קדושת ישראל ולבו נשבר בקרבו ועל ידי זה זוכה לתכלית התיקון להיות נתקן הכל בשורש והוא ענין אתי' דכה אשכחן (גמרא שם) שכביכול מרכיב קדושתו לתחתית המדרגה, והנה כלך הלי' יום שמפסח ראשון עד פסח שני המה שייכים לקדושת הפסח (כדא' בזה"ו הקדוש שם) כל אילין תלתין יומין כו' וכל אותו הזמן היו אבותינו נזונים מההררה

הנה ענין פסח שני לממא ושהיה בדרך רחוקה הוא מרמז על תשובה ותיקון בשורש שזדונות נעשין כזכיות כמ"ש בזה"ו הקדוש (בהעלותך קנב ב) מאי בדרך רחוקה בנין דב"נ דמסאב גרמי' וכו' והוא עוד יותר ריחוק מטמא לנפש וכמ"ש (בוה"ק שם) כאן עד דלא מסאבין לוי וכאן לבתר וכו' ועיקר טומאה הנדחה לפס"ש הוא רק בטומאת מת שאינה כשאר טומאות היוצא מנופו שבא על ידי קלקול בחטא פרטי כענין צרעת שבא על עון לשון הרע (כמ"ש עירובין מז). אבל טומאת מת הוא ע"פ רוב ע"י מה שמטמא עצמו למת מצוה וכמ"ש (בגמרא סוכה כה). דאותן אנשים נושאי ארוננו של יוסף היו או מישאל ואלצפן שנמטאו בנדב ואביהו ובודאי שכל ישראל היו שומרים א"ע מאד בעתותי פסח מטומאת המת זולת בעת ההכרה ע"י מצוה, וכן בודאי לא היה שום ישראל פורש א"ע לדרך רחוקה קודם הפסח רק בהכרח לצורך מצוה רבה, ועכ"ז נרמז מזה בפנימיות התרחקות גדול מהקדושה כידוע מזה"ק הג"ל, והיינו כי ענין טומאת מת ידוע שבא מפנם הראשון שהביא מיתה לעולם, וגם ענין דרך רחוקה שנעשה על ידי ביטול מצות הפסח שבא על ידי פקוח נפש וכדומה הוא גם כן מסיבת פנם הראשון, וגם כשמבטלין איהו מצוה לצורך מצוה אחרת עכ"פ נעדר האור מצוה הראשונה וכידוע מזה"ק שהריח (הינוקא) בלבושיהם שלא קרו ק"ש בזמנם הגם שעסקו במצוה אחרת והיו פטורים ואם היה התיקון בשלימות לא יארע לעולם להתבטל משום מצוה, וממילא האנשים ההם כשנודמן כזאת לפניכם לבם מתמרמר עליהם מאד למה יארע לפניהם כזאת להיות נדחים מכלל קדושת ישראל? הגם שלא היה

שהוציאו מצרים משיוורי מצה ואכלו מן הבצק ס"א סעודות (קידושין לה). עד פסח שני, והיינו שמעמו עוד טעם קרושת המצוה מהוציאה הראשונה שהופיע עליהם השי"ת מהארת שכונתו ית' מלעילא עד שלא היה ביכולת להבצק לבוא לידי חימוץ, והוא בחי' ביטול היצר הרע מכל וכל לפי שעה שהא שואר שבעיסה (ברכות יז). אמנם מכאן ולהבא לסקת החררה וניתן להאם כמ"ו באייר הקדש ולמחר א"ע אך שהוא גם בחי' הריחוק מצד היצר הרע שבנפשו, וי"ל גם בענין ספירת השבע שבתות שבפסח שני מתחיל ספירת הוד מדת אהרן, וידוע שמשם שושבינא דמלכא ואהרן שושבינא דמטרוניתא וענין שושבינא דמלכא הוא ענין המשכת הקדושה מלעילא מבחי' אתעדל"ע, ושושבינא דמטרוניתא הוא הודככות בהקדושה מצד המקבל. ועד פסח שני נשפע הקדושה מצד אתעד"ע שהוא ענין קדושת

פסח ראשון, ומפסח שני ולהבא מתחיל מדת הוד שהוא ענין התקדשות האדם מצדו להתקרב להקדושה והוא ענין שושבינא דמטרוניתא והחודש הזה נקרא חודש זיו שהוא ענין הזיו וההוד של קדושת ישראל שמרמו על תיקון פנים הברית כמשי"ג ביוסף יפה תואר ויפה מראה וכל ענין יופי וזיו קלסתר פנים הנזכר בתהי"ק הוא מכוון על קדו"ב וכמו שאמרנו על ר' יוחנן שהיה משפירי ירושלים (ב"מ פד). ואמר ר"ע אבא מורעא דיוסף קאיתנא (ברכות כז) והחודש אייר נגד מדת יסוד לכן נקרא בשם זיו כמבואר בזהר הקדוש (ח"ג ק"ז סע"ב) ותכלית התיקון נגמר בחודש זיו ואמרנו רמז ע"ז במדר' (שיר השירים ב' ה') למה לא נתנה תורה מיד ביציאת מצרים משל למלך שחלה בנו וכו' אמר להם עדיין לא בא בני לזיוו וכו' (ונת' ר"ח אייר מא' א') ובחודש זיו נגמר הרפואה ותיקון הנפש בשלימות ועל ידי זה נעשים מוכנים לקבלת התורה: ש"י פרי צדיק פסח שני ג' [מלקט מנחת יצחק]

שבחי הרשב"י והלמוד לכבודו – עלו ואתפנשו להלולא דר' שמעון בן יוחאי

הפנהג לעשות למוד בבית הפגנסת (בית אל) בל"ג בעומר לכבוד התנא רבי שמעון בן יוחאי וכו' וכו' עלינו. ובמ"ג לעמר ליל פטירת שמואל הנביא עליו השלום וזע"א וליד יד להדש שבט עושים למוד גדול ברוב עם והתלקות רבות והתלקות קדש ושקחה רבה לכבוד מורנו ורבינו הרב הקדוש שלום שרעבי ביום הנקרא עלה לשמים זע"א (דברי שלום הנכד אות נח) בן פנחה תקמי הוזהר יום הלולא דהרשב"י ועי' פרשת האינו סוף האדרא וז"א דף רצ"ו ע"ב) וז"ש אמרו כי בעת קבורתו שמעו קול דהנה אמר "עלו ואתפנשו להלולא דר' שמעון", והא דנקרא הלולא אע"ג דמת באותו היום כבר פרשו בו משום שקבל רשות לגלות באותו היום רזין עילאין, וא"כ נמצא דלכו"ע יום ל"ג בעומר הוא יום שמחתו של הרשב"י וז"ל דבספר הוזהר קרו ליום פטירתו יום שמחתו משמע דאין להפריד ביניהם וסתם יום הלולא דילה הינו יום פטירתו, וישו א"י להוכיח מסתימת הקדמונים שלא פרשו דיום ל"ג הוא יום פטירתו ד"ל דכיון שקראו תקמי הוזהר ליום פטירתו יום שמחה והלולא דילה וז"א אין טעם שיכנהו הקדמונים יום פטירה שהוא ההפך הנמור מיום הלולא, והאמת דהכי רהיט ספר פרי ע"ח הגו' שהרי סמוך למשי"ב דהוא יום שמחתו של הרשב"י הוסיף וכתב בזה"ל, "והטעם שמת הרשב"י כפי דמשמע דהיא טעמא חוזר אדלעיל ומקוב על הא דכתב שהוא יום שמחתו דהינו יום פטירתו, וע"ז חזר לפרש דטעם שנפטר הרשב"י ביום זה הוא משום שאף הוא מתלמידי ר"ע ודו"ק, אלא שצדקו יש להעיר דהא אשבתו בסוף האדרא רבה וזהו נשא דף קמ"ד ע"ב דקרן לההוא יומא נמי יומא דהלולא מדשאל הרשב"י לאלוהו למה לא בא ליומא דהלולא, ומשמע דשני ימי הלולא הוו וחד ביום פטירתו בעת שנישבו וחדשו האדרא וז"א וחד בעת שנישבו וחדשו האדרא רבה וא"כ שוב אין להקליט דיום שמחתו הנקרא בספר הפגנות הוא יום השמחה של יום הפטירה דלמא הוא יום שמחתו באדרא רבה. וכבר נמצא סדר למוד ליום זה עם נוסחי תפלה מפה שיסד הרב המחבר ע"פ מה שלקט מספרי הוזהר והתקונים בשבחי הרשב"י, והוזהרו בכתבת יד בעירו אומר בעולם שם, וסדר זה נדפס שנים רבות לאחר פטירתו בעיר אומר שנת תקנ"ד, ומאחר יותר נדפס עם הוספות בליוורגן שנת תקע"ט ומכנה "הלולא רבא", ואף הנאון תיד"א צ"ל לסדר למוד זה בס' מורה באצבע ס' רכ"ג וכתב שם בזה"ל, ויש מי שנהג לעשות למוד בליל ל"ג בעומר בי עשרה ללמד שבחי הרשב"י המפורים בזהר ואדרא וז"א והוא מנהג גפה. וזה פנהג דף רל"א ע"ב. ערוך השלחן סימן תצג אות ז' לענין ל"ג בעומר בעצמו – בכל מקום נהגין להתיר, בין לפי מנהגו של רבנו הבית יוסף ובין לפי מנהגנו, מפני שמתקין היום הזה לקצת יום טוב, ונס במנהגה שלפניו. ורגילין לקרותו "הלולא דרבי שמעון בר יוחאי", ובארץ ישראל מרבין בתפלה ובתדלקת נרות על קברו הקדוש. ואומרים שנסתלק ביום זה, ונס יצא מהמערה ביום זה. ויש עוד הרבה עניני במקורות: שדה חמד בחלק במערכת ארץ ישראל סימן א' יערות דבש חלק ב' דרוש יא תני אדם סימן קלא יא ג"ע תהי"א ברבי יוסף סימן תצג אות ד' הגני יששכר מאמרי הדש איר (מאמר ג' אות ב' ג' אב). עתה אתה ברוך י"י. קורא נעים תשכיל

ותבין, אשר ביום זה התחלת התגלות הטוב של התורה שנגנו בה האור כי טוב, הוא האור שהאדם הביט בו מסוף העולם ועד סופו (וח"ב קכא), בזה האור רואין מסתורין של יוצר בראשית. הנה ר' שמעון בן יוחאי קראו "בוצינא קדישא" (וח"ג ק), כי על ידו נתגלו באתנולא סודות התורה, היא סוד האור כי טוב הנגזו בתורה. על כן נקרא ספרו הקדוש זה"ר, אור המבטיח מסוף העולם ועד סופו, אור הטוב הנגזו בתורה, על כן יומא דהינו ט"ו"ב ימים למתן תורה, אשר מתחיל להתגזין האור כי טוב בתורה וכמו שכתבתי לעיל. הנה יום הזה ל"ג בעומר יומא דהלולא דרבי שמעון בן יוחאי, בו ביום עלה לשמי מרומים, ומסתמא ביום זה נולד גם כן, כי הקב"ה יושב וממלא שנותיהם של צדיקים מיום אל יום. הנה בו ביום שמתחיל האור כי טוב להאיר מן התורה, היינו ט"ו"ב ימים קדם מתן תורה, בו ביום נתגלת הנשמה הקדושה בעולם אשר נתגלה דרך אור כי טוב בתורה, על כן נקרא הקדוש ההוא "בוצינא קדישא" (היינו נר הקדוש). בו ביום עלה לשמי מרומים וצוה לר' אבא לכתב (וח"ג רפז), כל הנגזו נסתרות אשר נתגלו להשאר ברבה מהארת האור הנגזו (כי טוב, כמה דאת אמר: "מה רב טובך אשר צפנת" בו), שמר לנו ולבגנו עד ותגלה במקרה אור משיח צדקנו, כמו שאמרו רז"ל: "ויאמר אלקים יהי אור", זה אורו של מלך המשיח, בזכות התעסקות בהאור כי טוב אשר השאיר בוצינא קדישא לברכה ולחיים ולאויר לכל ישראל: ג. בזה תבין מנהג ישראל תורה הוא להתדלק נרות ומאורות ביום זה, לכבוד האור כי טוב שמתחיל להתגזין ביום זה הנקרא, ט"ו"ב ימים קדם מתן תורה, ולכבוד מאור התורה בוצינא קדישא אשר נתגלה ביום הזה, וביום הזה עלה לשמי מרומים, והוא יומא דהלולא דילה לאורו נסע ונגל, לכבוד ספרו הקדוש זהר המאיר ומבטיח מסוף העולם ועד סופו ואשר כתב רבי אבא ביום הזה, והוא מאיר לנו בגלותנו עד כי יבוא משיח צדקנו, דאתמר ביה: "ויאמר אלקים יהי אור" (בגמטריא ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן), זה אורו של מלך המשיח יבוא במהרה בגמינו ויגלה לנו האור הנגזו, והמשפילים וזהירו בזהר הרקיע" (דניאל יב ג). ד. ותבין לפי זה אשר נתאמת לנו מאנשי אמת, אשר השמחה ביום הזה על ציון ר' שמעון בן יוחאי היא שלא פסעו, "אור צדיקים ישמח" (משלי יג ט): ה. יש לומר עוד טעם על מנהג בני ישראל שנהגין להרבות באור ביום ההוא, יומא דהלולא דרבי שמעון. דהנה ר' שמעון, כשהיה מגלה רזין ביום ההוא באדרא קדישא אמר (זהר חלק ג רצא ב) וזה לשונו: והשתא בעינא לנגלה רזין קמיה דקוב"ה וכו', והאי יומא לא יתרחק למעל לברכה ביומא אהרא, דהא כל יומא דא ברשותי קניא עכ"ל. רצה לומר, שהיה היום מתאריך באורו, ולא היה רשות לאור היום להתחשך, היינו שיתפנה מן העולם, עד שנתן לו ר' שמעון רשות. וזה יורה כי כל האורות בטלים ומשמישים אל האור כי טוב, היינו רזין סתימין דאוריתא אשר נגזו בה אור הנגזו לצדיקים, והצדיקים המבינים ברזין דאוריתא הנה מאירים באור הנגזו בה, על כן אור היום ההוא היה מתאריך ושמר פקדתו של ר' שמעון, הנה, הנה לבכבוד זה מרבין אור ביום הזה: ו. ספר טוב עין (סימן ח' רכג) יום לג בעומר הוא יום שבו התחיל רבי עקיבא לשנות להמשה מתלמידיו את התורה אחרי פטירתם של 24 אלה תלמידיו שנפטרו בזמן ספירת העומר. [מלקט מנחת יצחק]

שבת שלום

יה"ר שנופה לתכלית התקון בפסח שני

כתב וערך יצחק אריה בס הלוי – 055-6772044 הערות והארות ותקבלו בברכה גם למייל izhakhalevi@gmail.com לקבלת העלון במייל שלחו בקשה למייל. מותר להעתיק ולצלם ואדרבה מצוה לכוני הרבים. "שגיאות מי יבין" אם מצאתם טעות – נשמח אם תעדכנו אותנו ונתקן בפנהגורה הבאה א"י"ה נתן להשיג את מנחת יצחק בכמה מוקדים: בבני ברק: ברמת אלהן בבית הפגנסת המרכזי, בבית הפגנסת מצדה, בישיבת נתיבות חיים, בבית המדרש וויזשקא ובאיצקוביץ נתן להקדיש לשמחות להצלתה לרפואה ולעלוי נשמת... נשמח לקבל מגובותיכם... חדש! ניתן להוריד את העלון מאתר אופיס יהודי (<https://gilyonot.jewishoffice.co.il>) ובדרכו בעלונים והורדות (<https://www.dirshu.co.il>)

<p>מכילתא דרבי יוחאי מכילתא דרבי יוחאי העלונים</p>	<p>לרמואה שלמה והחלקה מהירה מרגלית בת סופיה שרה בת מרגלית שרה בתה בת שרה</p>	<p>לעלוי נשמת מו"א שמריהו יוסף נסים בן בתיה וצלה"ה עבי בן ישראל ליפא ו"ל נ.ל.ב.ע. ז' טבת תשנ"ח מ"ח ינאל בן אריה ו"ל אברהם בן אריה ו"ל רועי בן אברהם ו"ל מרת אמי טובה בת יצחק ו"ל יוסף בן לוי ו"ל יוסף בן מרתה ו"ל נ.ל.ב.ע. ב' אייר תשע"ו אפרים בן פאולית ו"ל יעקב בן פאולית ו"ל אורנה שושנה בת צפורה ז"ל רחל בת סופיה ו"ל</p>	<p>העלולא ערן משה בן שולמית צדיאל אריה בן שרה זבולון יהודה בן רבקה אלנהו אלעזר בן שפרה מיכל בת שרה</p>	<p>לרמואה שלמה והחלקה מהירה צדיאל אריה בן שרה מיכל בת שרה יצחק אריה בן טובה יצחק לוי בן אסתר יקוטיאל בן לאה</p>	<p>ליוני הגו' נחום מאיר בן רבקה אהרן בן מרים ענני הגפן ענני הגפן דבר נאה ומתקבל</p>
---	---	--	---	--	--